

O aventură clasică Sfântul

THE

SAINT

LESLIE CHARTERIS

S f â n t u l
contra tigrlui

LESLIE CHARTERS

**SFÂNTULCONTRA
TIGRULUI**

*Meet the Tiger (aka Meet – the Tiger! The Saint is in Danger),
Publisher Ward Lock, 1928*

CAPITOLUL I

UNDE SIMON TEMPLAR FACE O CUNOȘTINȚĂ PLĂCUTĂ

Baycombe, e un orășel așezat în regiunea atât de pustie a districtului Devonshire încât, cu toată căldura insuportabilă din lunile iulie și august, el e lipsit cu totul de turiști, care ar fi putut găsi acolo un colțișor discret și plăcut pentru a-și petrece în tihnă vacanțele lor. Din această cauză, tânărul care venise să se stabilească în Baycombe, se văzu obligat, să ducă o viață monotonă, cu toate că se afla acolo numai de trei zile și nu era un om prea formalist.

Simon Templar, cunoscut în Anglia – și aiurea – sub porecla de „Sfântul”, era un bărbat de douăzeci și șapte de ani, înalt, brun, cu fața inteligentă și hotărâtă, cu ochii albaștri. Baycombe, care timp de câteva secole nu avusese niciun eveniment mai important care să-i tulbure liniștea, nu întârzie să urzească în jurul noului venit o legendă misterioasă, căci, chiar a doua zi dela sosirea lui, Simon făcuse tot posibilul pentru a provoca curiozitatea locuitorilor.

Casa pe care o locuia fusese construită în timpul războiului, atunci când *War-Office*-ul alarmat de unele zvonuri, se temea de o debarcare de trupe dușmane pe coasta engleză. Fără îndoială că Baycombe era locul cel mai potrivit pentru așa ceva, căci *War-Office*-ul hotărâse, după o scurtă deliberare, să ridice pe dealul orașului o fortăreață, care săpoată rezista unei eventuale invazii. Dar, în 1918, tunurile fură îndepărtate, iar cetățuia rămase abandonată și nelocuită, până când Simon Templar o închirie de la Stat pentru suma de douăzeci și cinci de lire și se stabili acolo, împreună cu Horace, valetul lui credincios.

La ora nouă dimineața, în cea de a treia zi, (Sfântul nu se

scula niciodată devreme), Horace intră în camera stăpânului său, aducând o ceașcă cu ceai și un lighean cu apă caldă.

— Timpul e frumos, domnule! spuse el, înainte de a se retrage.

De opt ani, de când era în serviciul lui Templar, Horace făcea zilnic aceeași observație, chiar dacă vorbele lui nu se potriveau cu buletinul meteorologic.

Sfântul clipi, se întinse de câteva ori și cu ochii pe jumătate deschiși, constată că optimismul lui Horace era justificat. Camera era inundată de soare. Simon suspină și sări din pat. Se rase, înghiți ceaiul calduț, îmbracă un costum de baie și ieși în curtea fortăreței. După câteva minute de gimnastică – sărituri de coardă și *shadow-boxing* – străbătu distanța ce-l despărțea de marginea falezei și începu să coboare panta abruptă. Marea era chiar sub picioarele lui.

Simon înotă un sfert de milă în toate felurile și reveni încet în spatele stâncilor, pe care le coborâse mai înainte. Se culcă apoi pe nisipul cald, așteptând ca razele soarelui să-l usuce.

Z-z-z-z-z!...

Un șuierat spintecă aerul tăcut, foarte aproape de el. Piatra, pe care o privea distrat, făcu un salt în aer și recăzu, nu departe de glonțul, care o lovise.

— Prost tras! murmură Sfântul liniștit. I-a tremurat probabil, mâna!

Se întoarse și privi în jur. Se afla pe una din extremitățile plajei semi-circulare. În fund, se ridica orașul. Un calcul rapid arătă lui Simon că proiectilul fusese tras dintr-un punctal falezei, situat între cetățuie și port, dar nimeni nu apărău pe creasta dealului. Câteva secunde mai târziu, o siluetă se desenă pe marginea stâncilor și vocea lui Horace se auzi, chemându-l.

Sfântul se ridică și urcă spre el, fără să-i fie frică că

atentatorul nevăzut și-ar fi putut repeta tentativa. Ajuns sus, cu mâinile în șolduri, privi țintă locul de unde credea că venise glonțul. La un sfert de milă se ridicau câteva tufe de jasmin spinos. Sfântul ridică din umeri și se întoarse spre Horace, care se mira de calmul stăpânului său.

— Tigrul își cunoaște meseria, făcu Simon cu un surâs de admirație.

— Din contră, e un amator! bombăni Horace. Celălalt ar fi tras mai precis, mai ales într-un om atât de neprevăzător ca Dvs. Poate că astfel v-ar fi făcut să vă păziți altădată!

Sfântul zâmbi; îi plăcea grija pe care o avea Horace pentru pielea lui.

— Hai, pregătește-mi dejunul! spuse el cu blândețe.

Horace se îndepărtă, urmat de stăpânul său. După treizeci de minute, în timp ce Simon Templar își schimbase costumul de baie cu un pantalon cenușiu și o cămașă de mătase, servitorul îi aduse mâncarea.

— Horace, băiatule, spuse Sfântul după ce terminând dejunul, își aprinse o țigară, cred că de data aceasta, muzicanții din orchestră și-au acordat instrumentele și așteaptă ca maestrul să le dea semnalul pentru a începe uvertura...

— Se răcește cafeaua, observă valetul.

— Îți lipsește poezia, scumpul meu Horace, suspină Templar, și-mi pare rău că metaforele mele te lasă indiferent. Presimt că serbarea de care îți vorbeam va avea loc chiar astăzi.

Sfântul își sorbi cafeaua, termină de fumat, apoi se sculă și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să dau o raită, spuse el. Într-o oră voi fi înapoi.

— Un moment, domnule...

Simon se opri. Horace scotoci în buzunarul hainei și scoțând un revolver uriaș și greoi, din timpul războiului, îl întinse stăpânului său.

— Luați-l, spuse el. Găurește mai bine decât armele

automate.

— Îți mulțumesc, răspunse Simon râzând. Face prea mult zgomot; așa că o prefer pe „Bella” mea.

Sfântul își ridică mânăca și dintr-o teacă de piele, care era legată pe antebrațul drept, trase un cuțit lung și ascuțit. Arma era perfect echilibrată și avea un mâner de fildeș. Simon aruncă pumnalul în sus, îl prinse cu agilitate și îl vârî atât de repede, înapoi în teacă, încât se putea crede că totul nu fusese decât o viziune.

— Să n-o vorbești de rău pe „Bella”! făcu el amenințându-l pe Horace cu degetul. E de o mie de ori mai practică decât armele cu zgomot.

Și Sfântul se îndepărtă cu pași mari, lăsându-și ajutorul bombănind. Coborî panta stâncoasă și fluierând, se apropie de tufișul de jasmin, pe care-l privise de dimineată și de unde presupunea că venise împușcătura. Cercetă cu atenție pământul din jur, dar nu găsi nimic care i-ar fi putut liniști curiozitatea. Degeaba, în apropierea falezei, el văzu scânteind în soare cămașa unui cartuș gol.

— Mauser 315, murmură el. Cât de ticălos e acest Tigru!

Ridică de jos cartușul și gânditor, își continuă drumul care ducea spre marginea plajei.

Baycombe nu era decât un orășel de pescari, construit pe malul mării și înconjurat din două părți de stânci masive și roșii. Avea o priveliște admirabilă, care ar fi trezit interesul oricărui pictor sau turist, iubitor de natură. Prin intermediul lui Horace, care frecventa în fiecare seară hanul local, Simon Templar aflase numele și reputația celor ce erau socotiți că făceau parte din aristocrația orășelului. Cel mai bogat era un oarecare Hans Bloem, un bărbat de aproape cincizeci de ani și care avea renumele de cel mai avar om din Devonshire. Bloem era des vizitat de nepotul lui, ce era tot atât de popular printre locuitori, pe cât eraunchiul de nesuferit: Algernon Lomas-Cooper era un bărbat tânăr, monden și purta monoclu, din care cauză

pescarii îl socoteau puțin idiot. Mai era un magistrat în retragere, Sir Michael Lapping și un comerciant bogat, ce se lăsase de afaceri, Sir John Bittle. Bineînțeles, în Baycombe, ca în orice localitate de pe malul mării, se mai găsea și ovilă boierească, a cărei proprietară era Miss Agatha Girton, o domnișoară în etate și cu înfățișare bărbătească, ce trăia acolo, urâtă și disprețuită de locuitori, care își rezervau simpatia și admirația lor pupilei lui Miss Girton, o tânără fata de douăzeci de ani.

Restul aristocrației locale mai cuprindea doi funcționari pensionari, Smith și Shaw și pe un medic, doctorul Carn.

— În afară de această tânără fată, murmură Simon privind orașul, care se întindea sub picioarele lui, nici unul nu merită atenția mea. Va fi ea oare eroina aventurii care se pregătește?

Cu pași ușori, ca de plimbare coborî panta și se îndreptă spre hanul local, „*Luna Albastră*”. În apropiere de unica prăvălie a stațiunii, acostă o femeie, care ieșea de acolo.

— Sunt nelămurit, îi spuse Sfântul, susținând-o și ridicându-i pachetul pe care tânără fată îi scăpase jos. Fără îndoială că d-ta ești pupila lui Miss Girton. Miss Pat, nu-i așa?

Fata îi privi cu atenție și surâse delicios. Era înaltă și zveltă.

— Patricia Holm e numele meu, spuse ea, iar d-ta ești, desigur, Misteriosul Necunoscut?

— Cum așa? M-ați și botezat? făcu Sfântul cu un aer interesat.

— În privința d tale se vorbesc multe, răspunse tânără.

— Sunt mândru de atenția pe care mi-o dau locuitorii din Baycombe, spuse Simon zâmbind.

— Ce te-a atras în acest colț pierdut al regiunii noastre? întrebă Patricia curioasă.

— Dorul de aventură, răspunse Sfântul. Mi s-a spus că aici te poți îmbogăți mai repede ca într-altă parte.

Ea îl privi cu sprâncenele încruntate, dar obrazul lui Templar arată atâta nevinovăție încât se părea că vorbele pronunțate erau lipsite de cinism.

— Niciodată n-aș fi crezut, făcu Patricia că Baycombe poate oferi străinilor perspectiva unei aventuri. De când locuiesc aici n-am remarcat nimic anormal, în afară de un incendiu.

— Dimpotrivă, replică Sfântul râzând. După părerea mea, acest orașel ar trebui recomandat oricărui aventurier, care se respectă, ca unul dintre punctele cele mai rare ale Angliei, unde se petrec crime, atacuri și alte lucruri asemănătoare.

Ajungând în dreptul vilei, Patricia Holm se opri.

— Vrei să-mi faci plăcerea de-a intra pentru o clipă? întrebă ea.

Sfântul nu era timid.

— Bucuros! răspunse el.

Ea îl conduse într-un vast salon, puțin întunecos, dar aranjat cu mult gust.

— Mă duc s-o previn pe mătușa mea, spuse Patricia. Va fi fericită să te cunoască.

— Sunt de aceeași părere, răspunse Simon cu modestie.

Chiar din clipa în care Miss Girton intră în salon, Templar înțelesese de locuitorii din Baycombe o numeau cu dispreț: „Oribila domnișoară”. Stăpâna vilei avea o înfățișare aproape bărbătească și strânse mâna noului venit cu o putere puțin obișnuită la femei în etate. Obrazul îi era fardat, avea îmbrăcăminte oarecum sobră, iar părul îl purta tăiat scurt.

— Tocmai mă întrebam când voi avea fericirea să te cunosc, spuse ea. Vino într-o seară la masă; te voi prezenta prietenilor mei.

— Nu mă așteptam să găsesc la Baycombe o primire atât de prietenească și mi-am lăsat smocking-ul la Londra, răspunse Simon Templar.

— Nu vrei să rămâi acum?

— Vă mulțumesc din toată inima, dar mă așteaptă valetul cu masa. Îmi poartă o grijă atât de mare, încât observându-mi lipsa, e în stare să pornească în căutarea mea, înarmat cu un formidabil revolver. N-aș vrea să pricinuiască vreun accident.

Urmă o pauză. Simon examina cu atenție o vază de Veneția, fără să pară jenat că pronunțase cuvinte lipsite de politețe.

— Mr. Templar a venit la Baycombe împins de dorul aventurilor, explică Pat.

— Îi doresc succes, spuse bătrâna domnișoara. Cred că vei primi invitația mea pentru dejunul de mâine, Mr. Templar?

— Cu mare plăcere! murmură Sfântul înclinându-se. Sper că până atunci nu voi uita amabilitatea d-tale, Miss Girton, chiar dacă aventura, pe care o aștept, mă va face să iau parte la ea

Stăpâna vilei se scuză și Sfântul rămase câteva minute de vorbă cu Patricia. Fumă o țigară, apoi își luă rămas bun și în timp ce tânăra fată îl conducea spre poartă, îi spuse:

— Sunt sigur că ți-ai făcut o proastă impresie despre mine, Miss Pat. Nu-i vina mea. De astăzi dimineață însă, mi-am dat seama că cineva de aici, din Baycombe, are tot interesul să mă vadă la trei metri sub pământ. Din fericire, acest lucru nu mă sperie. Voi ști să-l înving, după cum am învins și în celelalte rânduri.

Se înclină și se depărta spre fortăreață, fără a mai adăuga vreun cuvânt. Îl găsi pe Horace agitat, așteptându-l în fața casei.

— Încă cinci minute și aș fi plecat în căutarea cadavrului Dvs. Sunteți atât de imprudent, încât Tigrlul v-ar fi putut uide nu odată, ci de cinci-șase ori!

— Horace, băiatule, îi spuse Sfântul vesel, am cunoscut acum o oră pe cea mai delicioasă creatură din lume. După

regula unui roman polițist mă simt nevoit s-o salvez de câteva ori înaintea săptămânii viitoare, iar în ultimul capitol după ce o voi îmbrățișa, mă voi căsători cu ea și vom avea împreună mulți...

— Masa e servită, îl întrerupse Horace.

Sfântul zâmbi și intra în sufragerie. Se așeză la masă și stătu mult timp gânditor, fără să privească omleta preparată cu măiestrie de bravul servitor. Știind că Tigrul se ascundea în Baycombe, Simon venise de departe, de cealaltă parte a Oceanului, pentru a lua din safe-ul banditului suma de un milion de dolari. Duelul făgăduia să fie interesant și dorința Sfântului de a învinge era mult mai puternică decât cea a fiorosului Tigrul.

CAPITOLUL II

UNDE SIMON POMENEȘTE DE UN MILION, IAR CARN PRINDE FLUTURI

— Îl vei vedea cu siguranță, spuse Patricia. Va dejuna cu noi.

Tânărul căruia i se adresase, Algernon Lomas-Cooper, era un bărbat ce părea să aibă treizeci de ani, înalt, blond cu un obraz purpuriu și proaspăt ras.

— E foarte simpatic, continuă Patricia, dar îi reproșez numai libertatea cu care vorbește despre crime și atacuri; pretinde chiar că aici, în oraș, se află cineva care vrea să-l ucidă.

— Probabil că are idei fixe, răspunse Algy.

Patricia clătină din cap.

— Nu, făcu ea cu convingere, nu sunt de părerea ta. În afară de aceasta, nici nu are aerul că glumește.

— Cu atât mai bine, spuse Algy. Vom avea puțină mișcare în monotonul nostru orașel. Îi voi fi foarte recunoscător dacă va face aceasta.

După o oră, Patricia îl văzu pe Templar venind spre vilă și-l întâmpină la poartă. Sfântul era îmbrăcat cu eleganță și părea bine dispus.

— Deocamdată, mai trăiesc, începu el. Unul din ferocii criminali au dat aseară târcoale fortăreței, dar i-am turnat în cap o cană de apă; apa rece e remediu cel mai bun pentru a liniști creierul unui criminal.

— Glumele d-tale mă înfricoșează, protestă Patricia pe un ton forțat. Sper că nu vei face același lucru cu invitații noștri.

În ochii Sfântului licări o flacără veselă.

— Voi face tot posibilul să nu-i decepționez, făgădui el.

Patricia îl conduse în salon și-i servi un cocktail.

Algy fu adus și prezentat lui Simon.

— Încântat! De când așteptam această ocazie! strigă el.

— Într-adevăr? făcu Sfântul cu naivitate.

Algy își așează monoclul în arcadă și-l examinează pe vizitator cu un fel de îndoială.

— Deci, d-ta ești Misteriosul Necunoscut? continuă el. Oare nu te supără porecla pe care ți-am dat-o?... Și aceasta numai din cauză că ai închiriat fortăreața! Ce idee originală!

— Algy, nu ești deloc politicoș, îl întrerupse Patricia. Du-te, te rog și anunță pe mătușa Agatha că o așteptăm.

— E nepotul lui Hans Bloem, observă liniștit Sfântul, când ușa se închise în urma omului cu monoclu. Are treizeci și patru de ani, a stat câțva timp în America de Nord și are de gând acum să ia în posesiune minele de aur din Transvaal.

Pat nu izbuti să-și ascundă mirarea.

— După câte văd, îl cunoști mai bine decât mine! spuse ea.

— Pentru un aventurier este o obligație să se amestece în treburile altora. Recunosc că nu e prea politicoș, dar întotdeauna trebuie să fi prudent.

— Ești poate tot atât de bine informat și în privința mea? întrebă ea pe un ton neliniștit.

— Nu cunosc multe amănunte. Ai studiat la Mayfield; Miss Girton nu e mătușa d-tale, ci o verișoară îndepărtată. Duci o viață liniștită, ai călătorit foarte puțin; averea dumitale se află în mâinile lui Miss Girton, care ți-o va administra până când vei împlini douăzeci și cinci de ani, adică peste cinci ani.

— Ți dai seama, întrebă ea, că devii imposibil?

Sfântul zâmbi și clipi afirmativ.

— Singura mea scuză, spuse el, e că trebuie să mă interesez de persoanele pe care le vizitez, atunci când îmi știu viața în pericol.

Contemplă o clipă lichiorul galben din pahar, din care

încă nu băuse.

— În sănătatea d-tale, ură el, căci am încredere în bunătaatea d-tale. Sunt sigur că nu mă vei otrăvi.

Apoi, puse paharul gol pe masă și zâmbi din nou.

Patricia nu avu timp să răspundă. Algy revenea cu Miss Girton și cu un bărbat înalt și slab, cu fața zbârcită, pe care gazda îl prezentă:

— Mr. Bloem.

— Sunt mulțumit că vă pot face cunoștință, murmură Sfântul, și foarte trist că acțiunile minelor din Deeps scad în fiecare zi. Nu cumva a sosit momentul potrivit pentru a le cumpăra?

Bloem tresări și se uită la Templar cu un aer surprins.

— Pari să fi în curent cu mersul Bursei, spuse el.

— E extraordinar, nu-i așa? îl aprobă Simon cu un surâs nevinovat.

Sosirea unui alt invitat îl făcuse pe Bloem să-și înghită răspunsul: Sir Michael Lapping, fost magistrat, care strânse cu putere mâna Sfântului, privindu-l de aproape. Sir Michael era miop.

— Îmi amintești de un om pe care l-am văzut odată la tribunalul din Old Bailey, spuse judecătorul. Din păcate, am uitat împrejurările.

— Eu le cunosc, îl întrerupse Simon. Semăn cu un bandit, Harry le Duc, pe care l-ați condamnat la șapte ani închisoare grea. Acum șase ani, a evadat și după unele zvonuri, se pare că a revenit în Anglia. În locul dvs., eu n-aș ieși seara neînsoțit.

Sfântul voia să ia brațul lui Miss Girton pentru a o conduce în sala de mâncare, dar bătrâna i-o arătă cu un gest pe Pat.

— Ți-ai călcat cuvântul de două ori, murmură Pat.

— Am vrut ca să le atrag atenția asupra mea, se scuză el, dar de acum înainte, îți promit că voi fi cât se poate de tăcut în această privință.

În tot timpul mesei, care fu aproape regească pentru un orașel atât de modest, ca Baycombe, Simon luă parte la discuția generală. Călătorise mult și cunoștea punctele cele mai opuse ale globului. Din când în când, el observă privirea pătrunzătoare a lui Pat și surâsul, cu care îi răspunse, o făcu pe aceasta să se înfurie.

Sfântul povesti cum lucrase la o mină de aur din Africa de Sud și cum pierduse într-o singură noapte, la poker, ceea ce câștigase în câteva luni de muncă obositoare. Istorisii apoi despre contrabanda de arme la care luase parte în China, despre traficul de whisky în America și despre cel de parfum în Argentina.

— După o viață atât de bogată în aventuri, observă Miss Girton, orașelul nostru trebuie să te plictisească enorm.

— Nu sunt de părerea d-tale, răspunse Simon politicoz, Baycombe oferă multe lucruri neprevăzute, cu tot aerul lui liniștit.

— Și ce ai de gând să faci aici? îl întrebă Bloem.

— Să găsesc un milion de dolari, făcu Sfântul pe un ton vesel. Îmi place să trăiesc în lux și renta mea de cincisprezece mii de lire pe an nu-mi ajunge.

— Mi-e teamă, interveni Lapping, că-ți va fi greu să găsești un milion de dolari tocmai aici, în Baycombe.

Sfântul își puse mâinile pe fața de masă și-și examină unghiile cu cea mai mare atenție.

— Sunt optimist, Sir Michael, spuse el, și nu mă descurajez prea ușor. Mi s-a spus că în Baycombe voi găsi un milion de dolari și eu nu mă îndoiesc de cuvântul unui muribund – al unui muribund, căruia am încercat să-i salvez viața – din Ayer Parlyt, de lângă Singapore. Omul fugise în junglă de teama dușmanilor săi, dar un malaez, îl prinse și-l înjunghie. Am făcut tot ce am putut pentru a-l salva, dar nenorocitul a murit în brațele mele... înainte de-a-mi spune toată povestea lui... Dar, vă plictisesc, domnii mei!

— Cătuși de puțin, dragul meu! protestă Algy
Sfântul scutură din cap.

— Sunt sigur că vă voi plictisi dacă mai continui. Știți că
în Brazilia, acum patru ani, exista...

Și fu imposibil să-l readucă pe Simon la povestea lui
despre milioanele de dolari.

Puțin după ce se servi cafeaua, el se scuză și Patricia îl
conduse până la poartă.

— Când mă vei cunoaște mai bine, spuse Templar tinerei,
îmi vei ierta slăbiciunea pe care o am de a nu-mi ține
făgăduielile.

— Poate că ai dreptate, răspunse Patricia cu un zâmbet
îngeresc. Un aventurier ca d-ta nu poate întreține o
societate vorbind numai despre artă și pictură.

Cu toate protestele lui Horace, Sfântul părăsi fortăreața
chiar în aceeași după amiază. Voia să se plimbe prin
împrejurimi, pentru a se familiariza cu topografia locurilor.
Urcă dealurile falezei și după o hoinăreală de trei ore,
cunoștea toate particularitățile terenului, tot atât de bine ca
și un băștinaș.

În timp ce se întorcea pe înserate din această explorare,
Simon îl întâlnește pe străin și prezența acestuia prin acele
locuri pustii și acoperite cu tufișuri dese de jasmin sălbatic
îi se păru curioasă. Sfântul se opri gânditor, cu sprâncenele
încruntate.

Omul purta pantaloni de golf de o culoare roșcată, iar pe
spate îi era legată o cutie metalică. În mână ținea o plasă de
prins fluturi. Necunoscutul făcea salturi disperate și cerceta
tufișurile cu o mină nerăbdătoare. Se părea că nu observase
sosirea lui Templar, căci Sfântul ajungând fără zgomot în
spatele lui, îl găsi aplecat peste un boschet. Deodată,
străinul făcu o săritură, scoase un strigăt de triumf și în
clipa următoare ținea între degete, o minusculă coleopteră.
După ce o cercetă cu un aer satisfăcut, necunoscutul se

scotoci în buzunare și vâri insecta într-o cutie de chibrituri. Transpirat, se sculă în picioare, se întoarce și se găsi față în față cu Simon.

— Bună seara, spuse el fără să pară surprins de prezența Sfântului și ștergându-și nădușeala de pe obraz cu o batistă verde.

— E într-adevăr bună, răspunse Templar vesel, privindu-l cu atenție.

Era un bărbat mai scund decât Sfântul, dar mai gras. Ochii lui mari, puțin copilărești, străluceau în dosul unor ochelari cu ramă de os. Purta o mustață blondă, lăsată pe buze. Aspectul acestui om în floarea vârstei, îmbrăcat într-un costum țipător și înarmat cu ridicola plasă de fluturi, îl amuza enorm pe Simon.

— Ești doctorul Carn, nu-i așa? întrebă Templar.

— De unde mă cunoști? făcu străinul tresărind.

— Am ghicit, răspunse Sfântul. Mi-a fost destul de ușor, căci d-ta nici nu ai aerul unui medic. Cum îți merg treburile? Nu acestea recente, ci celelalte...

Carn cercetă atent pe tânărul aventurier, dar fața Sfântului era de nepătruns.

— Ești tare, Templar...

— Templar pentru aristocrația din Baycombe, îl îndreptă Simon, dar pentru d-ta sunt Sfântul! Bineînțeles că sunt tare, căci altfel aș fi murit de mult. În tot cazul, am o memorie foarte bună... o memorie a fizionomiilor!

— Ești tare, dar data aceasta, te înșeli, răspunse doctorul.

— Ai putea să-mi spui, doctore Carn, de ce îți deformezi buzunarul hainei purtând un revolver de un calibru atât de mare? Te temi de vreun scarabeu, sau vreo altă insectă care ți-a jurat o cruntă răzbunare?

Carn, roșu, încercă să-și recapete sângele rece. Sfântul era într-adevăr extraordinar!

— Cercetările botanice te-au obosit, dragul meu, urmă vesel Templar luându-l de braț. Sunt de părere să vii în

fortăreața mea și să-mi primești umila ospitalitate la un coniac. Nu-i cine știe ce, dar pentru spiritul d-tale un păhărel de alcool va fi un minunat întăritor.

— Ești un tip uimitor, Templar, spuse doctorul câteva minute mai târziu, așezat în fața unui Martini. Ai prea multă îndrăzneală!

— Cel care nu îndrăznește în viață, făcu Sfântul cu seriozitate, e un om pierdut!

Carn își luă o poziție mai plăcută în fotoliu și-și aprinse o țigară.

— Știu, Templar, că n-ai venit aici pentru a admira marea și nici pentru a cultiva legume. Nu te deranjezi decât atunci când ai de câștigat vreo sumă importantă sau vreo misiune de îndeplinit.

— Și vrei să părăsesc terenul de luptă înainte de a da ochii cu noii mei dușmani? murmură Sfântul.

— Nu, căci îți cunosc curajul. Ce crezi că am făcut de la venirea mea în Baycombe?

— Ai prins insecte și fluturi! râse Simon ironic.

Doctorul făcu un gest de nerăbdare.

— Am mai spus că ești tare, Sfântule, replică el, dar nici eu nu sunt un prost. Știu ce te-a adus în Baycombe și pentru a-ți zădărnici planurile, am venit și eu aici. Aș prefera să văd în d-ta un prieten și nu un adversar. Îmi primești propunerea?

Sfântul nu se mișcă, înfundat în fotoliul său. O lampă cu petrol lumina slab încăperea.

— Nici pentru un milion, răspunse liniștit Simon, chiar dacă mi-ai oferi milionul de dolari furat cu atâta abilitate de la Confederate Bank din Chicago. Îl vreau întreg, scumpul meu Carn!

— Crezi că-ți va fi ușor?

— Nici nu mă îndoiesc, răspunse Sfântul calm.

Simon se ridică pe jumătate, apoi continuă cu același glas liniștit.

— Mai e un motiv care mă face să-ți refuz propunerea Carn. Nu îngădui ca „Banda Tigrului” să asculte pe la ferestre!

— Ce vrei să spui? întrebă Carn.

— Vreau să spun, urmă Sfântul, ridicând glasul, că în această clipă, unul dintre acești ticăloși ne supraveghează și dacă cumva fac vreo mișcare, trag.

CAPITOLUL III

UNDE SFÂNTUL ÎL VIZITEAZA PE SIR JOHN BITTLE

Carn sări în picioare și duse mâna la buzunarul unde ținea revolverul. Sfântul râse încet.

— A dispărut, scumpul meu doctor, făcu el. Probabil că știi cât de obositoare e o astfel de veghe. Numai în romanele polițiste întâlnești contrariul.

Simon vorbea foarte calm; stinsese lampa în clipa când se sculase Carn și cuvintele lui păreau că vin de dincolo de mormânt.

— Nu te mișca, urmă Sfântul. Mă duc să văd ce-i pe afară.

Carn îl auzi pe Templar ieșind și câteva secunde mai târziu, Horace intră înăuntru cu o lumânare aprinsă. În mâna dreaptă ținea un revolver uriaș. Fără să pronunțe vreun cuvânt, puse lumânarea pe podea, într-un colț al camerei.

— Ce viață trepidantă la un asemenea om! făcu Carn.

Horace întoarse spre el o privire neîncrezătoare... și revolverul.

— Hm! mormăi el.

Sfântul se înapoie peste zece minute.

— Nimic de făcut! rosti Templar. Întunericul e de nepătruns și după părerea mea, individul a dispărut în direcția orașului. Adu-ne de băut Horace!

Credinciosul valet se înclină și părăsi încăperea în tăcere. Simon reaprinse lampa și lumina aruncă asupra lui o lumină înfricoșătoare.

— Prefer să te am de partea mea, continuă doctorul. Gândește-te bine. Nu vei avea decât de câștigat.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Sfântul își privi invitatul cu un aer glumeț.

— E o ofertă oficială? întrebă el.

— Nu, dar d-ta știi bine că în cele din urmă voi aranja și aceasta.

— Ți mulțumesc, spuse Templar. Dar nu mă tentează. Dacă vrei însă să mă ajuți, îți pot ceda o parte, inspectore Carn!

— Dr. Carn!

Sfântul zâmbi.

— Ai de gând să continui mai departe acest joc? făcu el. Carn se încruntă.

— Cum vrei! răspunse el, ridicându-se.

Simon îl conduse câțiva pași mai departe de fortăreața sa, apoi își luă rămas bun și se întoarse. Dar, când fu sigur că inspectorul era prea departe pentru a-l vedea se strecură prin umbră spre vila lui John Bittle. Clădirea milionarului îl interesa. Cu toate că ora zece din noapte trecuse de mult, Sfântul era mai mult ca sigur că fostul comerciant nu se culcase încă.

Vila era înconjurată de un zid atât de înalt, încât îi dădea aerul sinistru și misterios al unei închisori. Simon îi făcu un ocol și descoperi două intrări: prima, era o poartă veche și zăvorâtă, ce dădea în grădină, iar cealaltă, intrarea principală, părea de nepătruns prin grosimea și ferecarea ei.

Mai rămânea zidul. Din fericire. Templar era înalt și pentru el însemna o joacă ca să-l sară. Ridicându-se în vârful picioarelor, atinse cu mâna creasta zidului și cu un mic efort ajunse sus. Niciun zgomot suspect nu arăta că fusese zărit.

Simon sări în interior cu agilitatea unei pisici, apoi, lipit de zid, făcu câțiva pași spre dreapta. Se aplecă și căută ceva prin iarbă. Sfântul nu se înșelase: comerciantul își prevăzuse grădina cu semnale electrice de alarmă. Cu grijă, îndepărtă firul și trase zăvorul de la poarta cea veche, pentru a-și asigura o eventuală retragere.

În cele din urmă, înainta spre vilă, aplecat și mergând

mai mult în mâini, fără să negligeze celelalte fire electrice, pe care le mai întâlne.

Partea clădirii, pe care o avea în față, era cufundată în întuneric. După câteva secunde, Simon o ocoli și se găsi în dreptul unei ferestre luminate și pe jumătate deschisă. Camera din care venea această lumină era o bibliotecă mare, elegant mobilată cu covoare orientale, panoplii cu arme și rafturi pline de cărți.

În mijlocul ei, într-un fotoliu luxos, un om de o vârstă mijlocie părea că citește o carte: Sir John Bittle, fără îndoială. Milionarul era foarte corpulent și arunca un fum gros din țigară.

Simon socotea că Bittle era singur, când îl auzi deodată vorbind:

— Aceasta e situația, fetițe.

Simon rămase pe loc timp de o secundă, ca o statuie de piatră.

Apoi, o voce cunoscută răspunse milionarului:

— E imposibil!

Templar făcu un pas în lături și zări pe Patricia în fața lui Bittle. Tânăra, palidă și nervoasă, mototolea în mâini o batistă albă.

Bittle râse.

— Cred că documentele ți-o vor dovedi.

Și, scoțând din buzunar un pachet cu hârtii îl aruncă pe genunchii Patriciei.

— Am multă răbdare, dar mătușa d-tale trebuie să-și plătească datoriile, continua el, altminteri, terenurile și casa voastră vor trece în posesiunea mea.

— Dar n-avem bani.

— Nu mă interesează. Ori așa, ori așa. Una din două.

— Nu poți fi atât de nemilos. Ce importanță are pentru d-ta câteva mii de lire?

— O importanță capitală! răspunse Bittle calm, căci ele îmi îngăduiesc să-mi impun condițiunile.

— Ce condițiuni? făcu fata neliniștită.

— Aș fi foarte fericit să-mi fii soție, murmură el încet.

Timp de o clipă, Patricia nu se mișcă ca și cum n-ar fi înțeles. Apoi, sângele îi înroși obrajii.

— Iată răspunsul meu, ticălosule! strigă ea.

Și rupse în bucățele documentele, pe care le aruncă în fața milionarului.

— Bravo, micuț, murmură din umbră Sfântul.

Bittle răsă din nou.

— Erau copii! făcu el. Crezi că aș fi adunat atâtea milioane, dacă n-aș fi cunoscut reacția celor ce mă înconjoară? Dar, destul cu prostiile! Ai de ales și trebuie să alegi; fără crize de nervi însă!

— E de prisos! rosti Sfântul cu glas tare.

Niciunul din cei doi nu simțise prezența acestuia, până acum. Simon sări în cameră și apără în fața lor.

Patricia scoase un strigăt, recunoscându-l. Bittle tresări, păli, apoi se înroși, până la urechi. Templar zâmbea, cu mâinile în buzunar.

— Ce... cine ești?... bâlbâi milionarul cu o voce răgușită.

— Templar mă cheamă și sunt fericit că te cunosc. Sper că nu te deranjez!

— Nu știam că te-am invitat astă seară la mine, Mr. Templar.

— Nici eu nu știam, răspunse Sfântul cu nevinovăție. Ce lucru ciudat!

Bittle râsufla cu greutate, nebun de furie și teroare. O lumina albastră luci în ochii Sfântului și milionarul simți nădușeala rece ca gheața ce-i curgea pe frunte. Era tare însă, căci își reveni numaidecât și apăsă pe butonul unei sonerii.

Simon, zâmbind, nu se mișcă, Numaidecât intră în cameră un valet, ce părea a fi fost un vechi boxeur.

— Vrei să-i arăți ușa lui Mr. Templar? îi spuse Bittle.

— Ce ospitalitate! exclamă Sfântul care, spre

surprinderea tuturor, se îndreptă spre ușă. Dar, în aceeași clipă, valetul scoase un strigăt de durere și se rostogoli pe podea. Bittle se ridică brusc de pe scaun, chiar în momentul când alți doi indivizi intrau în bibliotecă. Sfântul nu era însă prost. Apucă o statueta de bronz și... milionarul căzu în nesimțire. Patricia îl privea cu spaimă. Pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Înainte ca ea să-și mai dea seama ce se petrece, se simți ridicată din locul ei ca o pană și în momentul următor, Sfântul era în grădină, împreună cu ea.

Totul se petrecuse cu atâta iuțeală, încât cei doi oameni ce abia intraseră, nici nu avură vreme să intervină.

Sub fereastră, Simon se opri o clipă, o puse pe Patricia la pământ, apoi, ținând-o de mână se îndreptă spre poarta ce-o deschisese mai înainte.

Grădina, în acest timp, fusese inundată de oamenii lui Bittle, care scotoceau toate tufișurile, căutându-i. Zgomotul produs, precum și lumina lanternelor, o îngroziră pe fată.

— Am ajuns lângă zid, rosti Sfântul la urechea Patriciei. Întoarce-te acasă și nu-i spune mătușii Agatha. Dacă nu vin acolo într-o oră, vestește-l pe Carn, dar nu înainte de a trece acest răgaz.

— Nu vii cu mine?

— Nu, murmură Simon. Mai am puțină treabă! Du-te!

În vreme ce-i deschidea poarta, urmăritorii se apropiau din ce în ce.

— Repede, fugi! șopti el. Și pregătește-mi un pahar de bere rece. O să am nevoie.

— Nu vreau să te părăsesc...

— Ești copilă. Știu să mă descurc mai bine singur.

Oamenii lui Bittle erau aproape. Sfântul o luă la fugă pe lângă zid, căutând să facă cât mai mult zgomot, pentru a le atrage atenția asupra lui. Aceștia se lăsară înșelați. Vreme de câteva minute, urmărirea continuă cu îndârjire. Simon ajunse la poarta principală. Cu înfrigurare, încercă să tragă zăvorul, când...

— Sus mâinile! se auzi o voce.

Lumina unei lanterne îl orbi și, când reuși să răzbată cu privirea, zări țintită spre el țeava unui revolver.

— Nu te grăbi, Mr. Templar! continuă vocea.

— Hm! făcu Sfântul. Mi-era o sete!... În sfârșit, poate se îndură Bittle de mine...

Și ridică mâinile în aer.

CAPITOLUL IV

UNDE MĂTUȘA AGATHA FACE O MĂRTURISIRE

Când intră pe poartă, Patricia crezu că o să treacă neobservată. Dar, de abia făcu câțiva pași, când auzi glasul mătușii sale:

- Cine e?
- Eu, Patricia! răspunse fata.
- Am auzit niște zgomote; de unde veneau?
- A fost un mic târăboi...

Intră în hol și privi orologiul: unsprezece fără cinci. Socoti în gând că se despărțise de Templar cu cinci minute înainte: aceasta însemna că până la zece minute înainte de miezul nopții, nu putea să vestească pe Carn.

Miss Girton o privea cu uimire. Fuga prin tufișurile din grădină, îi sfâșiasse rochia, iar fața îi era plină de praf.

— Un mic târăboi, repetă ea. Se și vede; probabil că ai luat parte la el.

— Nu-ți pot explica acum! rosti Patricia epuizată. Lasă-mă să răsufli întâi!

Intră în salon și se trânti într-un fotoliu.

— Dacă Bittle s-a purtat murdar... începu Miss Girton.

— Nu-i vorba de el! o întrerupse tânăra.

Neliniștea care se întipărise pe fața bătrânei domnișoare, făcu loc unui fel de perplexitate, când auzi că nu era vorba despre ceeace bănuise. Miss Girton arăta multă răbdare pentru o femeie. Trăgea cu nesaț dintr-o țigară și degetele îi erau galbene de nicotină.

— Iată ce s-a petrecut, rosti în cele din urmă Patricia, silindu-se să nu îl amestece pe Templar. Azi după-amiază am primit o invitație de la Bittle pentru a cina la el și m-am dus. Chiar înainte de masă, mi-a spus că are o ipotecă asupra terenurilor noastre, pentru că te-ai

împrumutat de la el cu o sumă importantă. E exact?

— Da, răspunse sec Miss Girton.

— Dar, pentru ce ai...? De ce te-ai împrumutat? Am crezut că averea tatălui meu...

Miss Girton înălță din umeri.

— Draga mea, făcu ea, această avere nu mai este decât o amintire.

Patricia holbă ochii. Bătrâna continuă cu aceeași voce rece:

— De zece ani, sunt victima unui odios șantaj.

— Care? întrebă fata.

— Nu te interesează! Continuă.

Patricia se ridică.

— E de prisos să mai continui, făcu ea furioasă. Ar fi mai bine să-mi explici ce-ai făcut cu banii ce ți-au fost încredințați. Șase ani! Trei ani de la sosirea mea în Baycombe! Acum pricep eu călătoriile tale în străinătate, precum și insistența ta de a rămâne mai departe la colegiu. Nu erai în Africa acum șase ani? Îmi aduc aminte...

— Tac! o întrerupse Miss Girton.

— Nu, nu tac!

Dacă mătușa ei ar fi arătat oarecare remușcări, poate s-ar fi purtat mai blând. Era pe punctul de a izbucni, când auzi sunetul clopoțelului de la ușă și Miss Girton se ridică, pentru a o deschide. Patricia auzi glasul aspru al lui Algy și, după câteva clipe, Mr. Lomas-Cooper pătrunse în salon.

— Ești aici? strigă el, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. Credeam că...

— Ce naiba cauți aici, în miez de noapte? îl întrerupse ea.

— Nu ești la curent încă? făcu Mr. Lomas-Cooper, potrivit și monoculul la ochi. Știi că locuința noastră este alături de cea a lui Bittle; ei bine! s-au petrecut la el câteva lucruri extraordinare: oameni alergând și strigând prin grădină, lumini de lanterne, lătrături decâini, zgomote și altele... Și iată că te găsesc aici într-un hal de parcă ai fi luat

parte la jocul lor. Fantastic!

Râdea strident, cu un aer de dobitoc. Fără să-l privească, Miss Girton aprinse încă o țigară, în locul celei pe care o stinsese.

— Stai jos, Algy, făcu Patricia. De ce mă privești așa, doar nu sunt o piesă de muzeu...

Tânărul se așază pe un scaun, cu o mutră idioată. Pat se uită din nou la ceas: unsprezece și douăzeci. Încă o jumătate de oră, până să-l poată vesti pe Carn. „De ce Carn?” se întrebă ea.

Algy vorbea într-una, dar Patricia nici nu-l asculta. N-ar fi crezut niciodată că zarva din grădina lui Bittle a fost atât de mare, încât să alarmeze pe vecinii lui și se întreba dacă aceasta nu era cumva un lucru care ar fi servit contra lui Templar.

Miss Girton, care îl asculta în tăcere, întrebă deodată:

— Dar, în definitiv, ce s-a întâmplat?

Algy părea că ascunde ceva.

— Gălăgie! răspunse el, așezându-și mai bine monoclul la ochi. Zarvă!... Fără îndoială că Sir John a dat vreo serată.

— Destul cu prostiile, îl întrerupse Miss Girton.

Își pierduse sângele rece și-și mușca cu nervozitate buzele.

— Iartă-mă, mătușă Agatha, murmură Algy.

— De când ești nepotul meu? îl repezi bătrâna.

— Iartă-mă... Miss Girton.

Patricia zâmbi când Lomas-Cooper se ridică, pentru a-și lua rămas bun. Tânărul întinse mâna bătrânei, dar aceasta îi întoarse spatele. Câteva clipe mai târziu, se auzi ușa închizându-se.

— Te-ai purtat cam energic cu el, făcu Patricia.

— E un idiot, răspunse Agatha brusc. Să ne întoarcem însă la noi. Ce s-a întâmplat?

Pat se uită la ceas; mai avea încă douăzeci de minute.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, spuse ea.

— Totuși nu cred.

Agatha Girton se apropie de ea. Părea amenințătoare și Patricia, timp de o clipă, se neliniște.

— Ce-ai făcut la Bittle?

— Nu mare lucru; mi-a spus că pentru a te salva, trebuie să mă căsătoresc cu el.

— A spus el asta? strigă Miss Girton. Ah! Canalia!

— Mătușă...

— Taci. E un ticălos. De ce să n-o spun?

— Dar pentru ce ai pierdut atâția bani? făcu tânăra.

— Când a venit la Baycombe, răspunse Agatha, după o clipă de tăcere, Bittle a încercat să se facă primit în înalta „societate” a orașului, dar nimeni nu i-a întors vizitele făcute. A aflat că aveam nevoie de bani și mi-a împrumutat, pentru a-i înlesni lucrul acesta. Dar în zadar. Nimeni nu-i dădea vreo atenție.

— De ce nu mi-ai spus totul până acum?

— La ce bun?

— Și ce vei face acum?

Agatha aprinse altă țigară cu mâinile tremurânde. Evitând privirea fetei, se întoarse spre fereastră. Brusc, se întoarse spre ea.

— Le voi aranja eu pe toate, rosti ea cu voce înceată și puțin răgușită, care o făcu pe Pat să se înfioare.

Tânăra se ridică, ca pentru a fugi de privirea de oțel a mătușii sale. Mai avea încă un sfert de oră: îl părăsise pe Templar de patruzeci și cinci de minute.

— Ce ai? o întreabă Agatha. De ce te uiți mereu la ceas?

— Ca să văd cât e ora.

Patricia fu cât p-aiici să izbucnească în râs; răspunsul ei ar fi plăcut Sfântului.

Schiță un salut ștregăresc și se îndreptă, către ușă, sub privirile mirate ale mătușii sale.

Aerul proaspăt al nopții îi dădu curaj. Fără să întoarcă capul, înaintă spre locuința lui Carn. O fereastră luminată îi

arăță că acesta nu se culcase. Câteva momente după ce sună, acesta apăru în prag și pe fața lui se putea citi o surpriză violentă.

— Miss Holm!

— Te deranjez? întrebă ea. Eram tristă și neliniștită și am simțit nevoia să te văd, doctore.

Puțin stingherit, Carn o invită înăuntru. Îi oferă un fotoliu, apoi, deschizând un sertar, puse în el câteva hârtii ce se aflau pe o masă. Pat observă printre ele, câteva hârti ale Marelui Stat Major.

Înainte ca doctorul să o întrebe ceva, tânăra îi ceru părerea asupra lui Simon.

— Templar? Foarte interesant om, dar nu pot să mă pronunț, căci nu l-am văzut decât odată: astăzi. E un tânăr original și... cam năzdrăvan!

Carn nu părea dispus să vorbească despre Sfânt.

— Să-ți dau un ceai? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Apoi, brusc:

— Crezi că Mr. Templar are de înfruntat vreun pericol?

Doctorul o privi cu atâta atenție, încât Patricia fu surprinsă.

— De ce mă întrebi asta, Miss Holm?

— Nu vorbesc doar, decât despre asta! răspunse ea.

— Da, făcu Carn, prudent. Dar, pot să te întreb dacă Mr. Templar este unul din prietenii d-tale?

— Îl cunosc puțin. Îmi place totuși.

— Ar fi ceva impertinent din partea mea, să te întreb... dacă îl iubești?

Pat roși.

— Înțeleg acum, făcu Carn. Ascultă-mă pe mine. Îi vei face un mare serviciu, dacă vei reuși să-l convingi să fie mai prudent.

— Atunci, e în pericol! strigă ea.

— Din vina lui! Mr. Templar a intrat într-un joc foarte

primejdios. Nu pot să-l ajut cu nimic.

Pentru a douăzecea oară, tânăra privi ceasul: mai avea încă un minut!

CAPITOLUL V

UNDE SIMON RÂDE ȘI BITTLE ÎȘI PIERDE RABDAREA

— Iată-ne din nou împreună! murmură Sfântul.

Se întoarse pentru a privi pe cel care îl prinsese lângă poartă.

— Bloem! continuă el. Eram sigur că te găsesc în cocina aceasta...

— Ajunge! îl întrerupse cu asprime Bloem. Ai vorbit destul de mult astăzi

— Dar, deabia am început, suspină Sfântul. Aveam de gând să povestesc o istorioară interesantă. Tu o știi, Bloem. E vorba de un oarecare Fernando, care și-a trădat prietenii și pe care l-am găsit înjunghiat!

Nimeni nu se mișcă. Bittle pâli. Valetul cu mutră de boxeur și ceilalți trei indivizi din cameră îl priveau sinistru.

— Știe prea multe! murmură Bloem ca pentru el. Nu cred să iasă viu de-aici.

— Sărmanul Fernando! continuă Simon, ca și cum nu l-ar fi auzit. Îl disprețuia grozav pe Tigru și, în ultima clipă a vieții, mi-a spus numai atât: „Baycombe, în Anglia, comitatul Devon... casa veche...”. Apoi a murit. Sunt multe case vechi în oraș și în împrejurimi!

Bloem ridică încet revolverul și degetul i se crispă cu hotărâre pe trăgaci.

— Nu ieși viu de-aici, repeta el, rânjind.

Sfântul socoti că va trage.

— Nu! strigă Bittle.

Milionarul făcu un salt și apucă arma. Sir John tremura.

— Imbecilule! urlă el. Pat a fost aici și el a ajutat-o să fugă. Dacă moare, va vorbi. Vrei să te legeni de o frânghie, în vârful vreunui copac?

— Bine gândit, Bittle, drăguțule! aprobă Simon.

Se așeză pe colțul biroului, picior peste picior.

— Trebuie să facem în așa fel încât să pară că a fost un accident, adăugă Sir John. Acest drac de fată ne-ar putea încurca itele.

— Închideți-i pliscul! bombăni Bloem.

— Asta nu ne privește pe noi! Unde este șeful.

— Vine mai târziu!

— Hm! Iată o noutate! făcu Simon vesel. Voi avea în sfârșit cinstea să-l văd la față pe faimosul Tigru?

— Fii fără grijă, Templar, îi răspunse Bittle. Când îl vei vedea pe Tigru, va fi ultima oară când vei mai vedea ceva... Și cred că-i vei fi prezentat chiar în astă seară!

Sfântul îl privi în ochi cu calm și zâmbi.

— Să nu pui rămășag, că pierzi, îl zeflemisi el, Zece ani am înfruntat moartea și totdeauna a fugit de mine. Sunt ciumat, Bittle. Da! Da! Până și moartea nu mă poate suferi.

— Cred că acum va fi nevoită să te sufere.

— Crezi cum vrei, făcu Simon cu o licărire de veselie în ochi.

Bittle și Bloem, amândoi înarmați, vorbeau încet într-un colț. Valetul cu mutră de boxeur păzea ușa. Ceilalți doi stăteau în dreptul ferestrei pe unde fugise Sfântul cu trei sferturi de ceas mai înainte. Templar se gândi ca trei pumni și două gloanțe ar fi prea mult pentru un singur om.

Deodată soneria se auzi răsunând slab, dar Simon desluși perfect ritmul ei particular. Imediat apăru un om care îi spuse câteva cuvinte lui Bittle, Milionarul plecă iar Bloem se apropie încet de Templar.

— În sfârșit a venit Tigru! făcu Simon.

— Ne-ai dat mult de lucru, spuse sud-africanul și ești de-o obrăznicie nemaipomenită.

— Tot așa mi se spunea și la Monte-Carlo, răspunse Sfântul batjocoritor.

— Fernando a murit din această cauză.

— Știu, răspunse Simon, dar două lucruri aș vrea să mai

afiu. Cine este Tigru? Și unde și-a ascuns prada? Am impresia că ai ști să răspund la aceste două întrebări.

— Bloem îl fulgeră cu privirea

Cum merg acțiunile Deeps? întrebă el din nou.

Sud-africanul nu răspunse.

— Iată ce nu prea pricep eu, Templar, pentru ce un om cu bun simț - și cred că faci parte dintre ei - vrea să cumpere toate acțiunile unei mine unde de doi ani nu se mai găsește un gram de aur. L-am întrebat pe agentul meu, care a telegrafiat în Transvaal. Răspunsul: Mina este părăsită. Și d-ta cumperi acțiunile cu orice preț ți se cere. Asta mi se pare suspect.

— Nu te mai ocupa de acest lucru, spuse Bloem.

— Iată ce mi-a trăsnet mie prin cap. O poveste nu prea obișnuită. Niște bandiți au jefuit o bancă de aproape un milion dolari aur, pe care l-au transportat din America în Anglia pe o coastă singuratică. Ce să facă cu aurul? Să-l vândă, nu se putea. Să-l fărâmițeze? Nici așa. Atunci ce s-au gândit? Să-l transporte într-o mină părăsită, ai cărei proprietari erau și unde vor găsi aur aurul transportat de el!

— Foarte ingenios! răspunse Bloem, întorcându-i spatele. Simon râdea încet; lovise unde trebuia.

Africanul plecase, cu fata contractată de furie. Dar cine era Tigru? Ce creier de om concepușe planul jefuirii băncii din Chicago, plan care trebuie chibzuit vreme îndelungată?

Simon nu putu să-și ascundă admirația pentru el. Bittle intră și-l trase pe Bloem într-un colț. Vorbeau încet și Templar nu înțelegea nimic. De odată auzi:

— Tigru a dat ordin să-l lăsăm să plece...

Bloem scoase un strigăt, în vreme ce Bittle vorbea înainte. Sfântului nu-i venea să creadă. Bittle veni spre el.

— E târziu, Mr. Templar, șitote încercările prin care ai trecut, te-au zguduit. Poți pleca, nu te mai reținem!

Vorbind, Bittle îl privea cu ură și tremura de mânie.

Bloem își potrivea nervos cravata. Făcu cu semn și cei trei servitori plecară.

— E drăguț, murmură Sfântul și se duse liniștit spre birou.

Deschise un sertar și-și luă cuțitul pe care îl puse în teaca legată de antebrăț.

— E adevărat că Miss Holm e pentru voi un obstacol de netrecut?

— Ar fi mai bine să nu mai întrebi nimic; ai încă noroc. Pleacă până nu ne răzgândim.

Sfântul zâmbi.

— Să fie Horace, care v-a băgat în sperieți? Nu vă simțiți bine, puișorilor? Dacă m-ați fi omorât, pielea voastră nu mai făcea un ban. V-ați gândit bine? Dacă v-aș denunța poliției?

— Nu ești omul care să-ți pierzi capul Mr. Templar. Nu-i așa? Și apoi e vorba de o sumă prea mare. Suntem la discreția d-tale.

Simon se uită la el.

— Vom mai vorbi noi altă dată. Salutări Tigrului. Spuneți-i că regret mult că nu-l cunosc. Cât despre asasinarea lui Fernando trebuie căutat un țap ispășitor. Păziți-vă ca Tigrul să nu vă acuze pe voi.

— N-avem nicio grijă!

— Noapte bună. Vise frumoase.

Simon se îndreptă spre fereastră și o deschise.

— Nu vă stingherește? O prefer coridoarelor întunecoase, căci nu se știe ce poate să se întâmple.

— Mr. Templar, făcu Sir John, înainte de a pleca... nu e nevoie să dormi sub cerul liber. Tigrul a plecat.

— Mulțumesc, făcu Sfântul. Eu dorm cu Horace într-o fortăreață. Unul doarme, altul veghează. Dacă vreți să ne vizitați, veți fi primiți cu alai.

Și dispăru în întuneric aproape pe nesimțite. Traversă peluza și ajunse lângă zid, pe care-l sări ca o pisică. Sfântul rămase câteva secunde nemișcat, apoi făcu un ocol și

ajunse la castel. Înainta repede, oprindu-se din când încând să asculte. Nu se auzea nimic; noaptea era foarte liniștită.

Numai valurile mării se auzeau regulat lovind malurile. Încolo nimic, niciun zgomot.

— Curios murmură Simon, foarte curios.

Se aștepta să fie atacat departe de locuința lui SirJohn, când nici nu se gândea dar ajunse fără niciun inconvenient pe drumul care separă castelul de vila lui Carn. Ferestrele nu erau luminate. Fără să mai stea pe gânduri, urcă scările și sună.

CAPITOLUL VI

UNDE BLOEM CERE ARESTAREA SFÂNTULUI

Trecură câteva secunde până când Carn deschise ușa fără să arate prea mare surpriză.

— M-am gândit că nu te-ai culcat, spuse Simon. Ai ceva de băut?

Doctorul închise ușa.

— Nu te așteptam astă seară Mr. Templar, dar...

Simon pricepu că doctorul nu era singur și se grăbi să deschidă ușa biroului.

— Miss Holm! strigă el și se întoarse spre Carn care roșise ușor, cred că n-am întrerupt vreo consultație? Azvârle-mă pe fereastră dacă-i așa, fără fasoane.

— Nu, zise Carn, Miss Holm a venit să mai vorbim. Sfântul se întreba dacă Patricia vorbise ceva. Ea îi ghici gândul și răspunse imediat:

— Numai încă un minut...Și doctorul mă apuca de fundul pantalonilor făcându-mi vânt pe fereastră!

Simon se uită la Patricia spunându-i din ochi.

„Foarte bine, mititico, sunt mândru de tine.”

Fata îi răspunse printr-un surâs în care se citea bucuria de a-l vedea. Simon avu mare poftă să se repeadă la ea și s-o sărute.

— S-ar pareă că vii de la o bătălie, Mr. Templar, făcu Carn.

— Miss Holm nu ți-a spus?

— N-am îndrăznit s-o întreb.

Simon încruntă sprâncenele. Rochia Patriciei nu prea era în bună stare. Carn explică:

— Când am deschis ușa, credeam că miss Holm vine să o pansez după vreun accident. Dar mi-a spus numai e vrea să-mi vorbească. Când ai sunat d-ta, cred că ar fi vrut să

înceapă.

Sfântul îl privea batjocoritor.

— Ca medic, continuă Carn, las bolnavii să vorbească ei întâi, și arată cu degetul vestmintele rupte ale Patriciei și ale lui.

— E teribil, făcu Simon, sunt săptămâni întregi de când mori de curiozitate.

— Aceasta depinde! observă Carn.

Detectivul nu era actor prost, dar își juca cu greutate rolul de doctor, sub ochii iscoditori ai Sfântului. Patricia era neliniștită. Își închipuia că Simon și Carn erau vechi prieteni, pe când, dimpotrivă, observă că schimbul de cuvinte dintre ei era un fel de duel.

— Vrei să-ți povestesc? îl întreabă Templar.

— Desigur, răspunse Carn repede.

— Adevărul, Sfântul încruntă sprâncenele, este că... și făcu un gest de disperare, nu mai îmi aduc aminte de nimic. E extraordinar!

Carn îl înjură încet.

Patricia interveni:

— Eu și cu Mr. Templar am fost toată seara împreună. Ne plimbam pe faleză.

— Taci, o întrerupse Simon cu mâna ridicată, doctorul poate să-și închipuie cine știe ce.

Carn tremura de necaz. Tânăra fată avea o poftă nebună să râdă.

— Ți-am povestit prostii! adăugă Simon, dar erai așa de neîncrezător parcă aș fi omorât pe cineva. Ne plimbam pe faleză...

— Și am căzut! explică Patricia. M-am oprit în niște mărăcini și Mr. Templar a avut de furcă cu mine până să mă scoată.

Carn încruntă sprâncenele. Își dădea seama că-și băteau joc de el.

— Nu e nimic serios, doctore, continuă Simon, dar am

vrut să te fac să crezi ceva mai grozav.

Carn se uită pe rând la amândoi.

— Tocmai voiam să-ți povestesc, când m-a întrerupt Mr. Templar, spuse tânăra fată.

Simon o aprobă din ochi. Ce minune și fata asta!

Nu o cunoștea decât de patruzeci și opt de ore, și cât de mult îl înțelegea. Răspundea drept și la timp fără să pună vreo întrebare.

Carn își recapătă liniștea obișnuită.

— Ați venit să vă ajut, Miss Holm, făcu el. Mr. Templar nu visează decât răni și cucuie...

Se întrerupse. Soneria se auzi cu insistență.

— Nu prea ai să dormi astă seară. O fi vreo naștere sau un picior rupt, făcu Templar.

Carn ieși din birou. Sfântul seduse la fereastră, pe care o întredeschise încet. Nu prea știa ce o să se mai întâmple și liniști din ochi pe Patricia.

Afară, o voce necunoscută întreba de Mr. Templar.

Se auziră niște pași grei și cineva se opri în ușa întredeschisă.

— Hei! Iată-l.

Simon ridică ochii. Era un polițist, sculat la repezeală din pat căci tunica îi era încheiată anapoda. În timp ce Templar îl observa, acesta se apropie și îl puse mâna pe umăr.

— Sunt George Hopkins, spuse el, și dacă doctorul vrea să mă ierte, te aretez pentru spargere și rănire.

— Ei drăcie! gândi Sfântul, asta nu poate veni decât de la Tigru, dar vom vedea!

— Băiete, spuse el cu nepăsare, te înșeli. Cine a reclamat?

— Eu.

Bloem înaintă. Privirea îi trăda bucuria; trecu politicos pe lângă Carn, dar cu pasul hotărât al cetățeanului care își face datoria.

— Îți cer iertare, doctore, făcu el, asemenea și lui Miss Holm, de a proceda astfel. Poate vreți să plecați?

— Eu rămân, răspunse Pat. Mr. Templar, a stat împreună cu mine aproape toată seara. Trebuie să fie vreo greșeală.

Ochii lui Bloem se opriră asupra rochiei rupte, dar fata susținu îndrăzneță privirea lui.

— Să spun cum s-au petrecut lucrurile; stăteam în birou pe la orele unsprezece, când acest om a pătruns la mine și m-a amenințat cu revolverul. Nu mai sunt tânăr, dar m-am apărat. Fiind mai tare ca mine m-a lovit în cap trântindu-mă la pământ. Când mi-am revenit, îmi scotocea biroul, dar nu m-am mișcat. Când a plecat l-am văzut intrând aici. Asta e tot.

— Nu-ți aduci aminte? întrebă polițistul, apăsându cu mâna pe umărul Sfântului.

— Foarte bine! spuse Simon încet, caută-mi revolverul.

— L-ai uitat la mine. Uite-l! răspunse Bloem.

Carn luă arma și o cercetă.

— Fabricație belgiană, făcu el. E a d-tale Mr. Templar?

— Nu port arme niciodată. Fac zgomot.

— Haide! porunci polițistul, împingându-l înainte.

Într-un sfert de secundă, Sfântul pierzându-și calmul, apucă cu amândouă mâinile brațul polițistului și făcându-i vânt îl azvârli de celălalt perete.

Templar își aranjă cravata și privi revolverul lui Bloem.

— Jos labele! murmură el.

Hopkins se ridică zăpăcit.

— Uite cum se poartă cu autoritatea! mormăi el.

— Lasă prostiile, răspunse Sfântul calm. Bloem, vreau să-ți cer câteva explicații: ai fost singur?

— Da.

— Unde erai?

— La Castel.

— Cine te-a întovărășit când m-ai urmărit până aici?

— Refuz să mai răspund la astfel de întrebări, protestă Bloem. Ți-am spus că eram singur.

— În acest caz cuvântul meu valorează cât și al d-tale. De

ce nu admiți că eu am intrat la d-ta ca toată lumea, și m-ai amenințat cu revolverul. De ce n-aș face și eu o plângere?

— Asta să o spui judecătorului, interveni Hopkins.

— Eu cred că acesta nu va ezita să facă deosebirea.

În tot timpul, Sfântul rămase calm. Sângele rece al lui Bloem îl mira. Patricia îl privea fix pe Simon gândindu-se la o nouă lovitură de teatru din partea lui.

Ea nu credea niciun cuvânt din tot ce spunea.

— Haide! rosti Bloem, întrerupând liniștea.

— Încă un moment, spuse Templar, arată te rog doctorului cucuiul care ți l-am făcut, și-l privi fix. Bloem se aplecă liniștit spre doctor spunându-i: „După ureche”

— Dumnezei!... înjură Simon încet, bine m-a mai aranjat!

Carn se întoarse spre el și înălță din umeri.

— A fost lovit bine, socoteala d-tale e făcută.

— Atunci să nu mai lungim vorba degeaba. Apropie-te, Hopkins: Ai cătușele? Nu te teme, dacă se opune, trag.

Deodată, la fereastră se ivi o umbră. Era Horace.

CAPITOLUL VII

UNDE SIMON ÎȘI IA UN AJUTOR

Bloem care era cu spatele la fereastră se întoarse și scoase un strigăt înăbușit. Apoi, lăsă încet arma în jos.

Horace cu un revolver uriaș îndreptat spre el sări în cameră.

— Ajung tocmai la timp. Tinere, spuse el adresându-se polițistului, ai cătușele, fă-ti datoria.

— Prietene... bâlbâi Bloem.

— Nu sunt prietenul d-tale, se răsti valetul credincios al Sfântului, te-am prins asupra faptului. Dă-i drumul jucăriei sau îți trimit un plumb în cap. Tinere, ce mai aștepți?

Bloem dădu drumul revolverului pe care Simon îl ridică în liniște.

— Dar să vă explic!... protestă Bloem.

— Da, da, o să ne explicăm, spuse Simon. Haide, Horace lasă-ți tunul în pace.

Horace ascultă, cu regret.

— Este vorba de o simplă greșeală, dar dacă Mr. Bloem insistă... În fine, a venit Horace și o să vă spună că am venit acasă la unsprezece și am plecat din nou la douăsprezece fără un sfert. Sfântul nici nu se uita la Horace. Își cunoștea omul. Carn, care de asemenea îl cunoștea, nu-l pierdea din ochi și îl văzu făcând o mișcare de surpriză.

— Sigur, zise el, cine susține contrariul?

— Să-ți spun eu, făcu Simon; Mr. Bloem a fost atacat în casă de un om înarmat, și crede că eu am fost. De aceea vrea să mă aresteze.

— A fost beat cu siguranță.

— Sper că înțelegi, Mr. Bloem, continuă Sfântul. Haide, recunoaște că n-ai văzut bine, sau a fost mascat.

Privirile lor se încrucișară. Vorbele lui Simon erau clare; îi

ofereau lui Bloem o retragere cinstită.

Acesta regreta greșeala de a fi spus că era singur când a fost atacat, așa că reclamația lui nu mai făcea nici două parale. Tigrul nu se gândise la Horace, care venind pe neașteptate îi stricase toate planurile.

Bloem înțelese și rămase liniștit; numai ochii îi străluceau furioși.

— Regret mult, murmură în sfârșit Bloem, cu vocea înăbușită, omul era mascat, e adevărat. Ieșind după el l-am văzut pe Mr. Templar depărtându-se și l-am urmărit. Vinovatul probabil a luat-o în altă direcție. Vă cer iertare!

— Îți primesc scuzele, Bloem. Numai să nu începi iar povestea.

Apoi, întinzându-i revolverul:

— Ia-l, poate ai nevoie contra individului care nu te lasă în pace. Dacă îl mai întâlnești, trage, nu mai sta pe gânduri.

Bloem plecă, iar Hopkins care rămăsese cu gura căscată, spuse:

— Hei, dar cu insulta adusă poliției cum rămâne?

— Când un cetățean cumsecade e acuzat pe nedrept răspunse Simon, i se poate ierta să-și piardă sângele rece. Cred că și d-l Bloem e de aceeași părere și căutând să-ți explice situația, d-le Hopkins îți va oferi o sticlă de bere.

— Fără îndoială, răspunse Bloem, eu sunt cauza încurcăturii și plecă împreună cu polițistul.

Sfântul închise ușa după ei, apoi se întoarse râzând ca un nebun.

— Onoarea e salvată, copii. Carn, mai ai ceva de băut?

— Desigur, dar cum dracu a venit Horace tocmai la timp?

— În fiecare seară stau la han, spuse Horace, să mă răcoresc, iar când mă întorc, trec pe aici. Fereastra era deschisă și am văzut...

— Bine, bine, băiete, vezi că mai e în bucătărie o sticlă cu sifon și whisky.

Horace plecă.

— E un tip extraordinar, făcu Templar.

— Prea extraordinar, mormăi Carn.

După puțin timp, Simon și Patricia plecară și ajunseră tăcuți la grilajul vilei.

— Măine te pot vedea? întrebă Simon.

— Desigur.

— Voi veni după dejun.

Patricia se gândi la Agatha Girton.

— Dacă aş veni eu la d-ta?

— Perfect! Și dacă vrei, dejunăm împreună. Spune-mi la ce oră vii, să-l trimit pe Horace.

— De ce?

— Pentru că Tigrul e un om primejdios.

— Bine, atunci la zece jumătate.

— Vreau să-ți mai spun ceva, Pat. Închide ușa camerei și nu deschide nici chiar mătușii tale.

— Nu prea ești optimist, răspunse ea.

— Acești oameni recurg la toate mijloacele. Să n-ai încredere în nicio scrisoare dacă nu e adusă de Horace. Cred că exagerez dar o să fie pentru noi vreo trei zile și trei nopți grele, în care trebuie să fim cu ochii în patru. Până acum te-ai purtat admirabil. Vrei să mergi înainte?

— Voi încerca.

Templar se întoarse spre a pleca.

Tânărul se întoarse brusc.

— E adevărat că ai fost la Bloem?

— Nu! Înjghebase povestea ca să mă aresteze. Bloem e omul Tigrului. Păzește-te de el. Bună seara.

Simon îl găsi pe Horace fumând în bălării.

— Să ocolim satul, spuse Simon. Sper că o să ne lase liniștiți, dar până când? Dacă s-ar găsi cadavrele noastre mâine, ar fi acuzat omul mascat.

Ajungând la fortăreață, se uitară împrejur.

— Să intrăm, spuse el. Tigrul și-a schimbat planul.

Se hotărâră să doarmă pe rând. Soarele strălucea pe cer

când Horace intră aducând ceaiul.

— Afară e frumos, făcu el după cum îi era obiceiul, și plecă.

Sfântul rămăsese pe gânduri, când se auzi gongul.

— Masa e gata peste un minut, strigă Horace apoi plecă după Patricia. Când tânăra sosi, Simon sta tolănit pe un scaun în fata casei. Se sculă repede și-i întinse mâinile.

— Mi se pare un secol, de când nu te-am văzut. Ce mai faci?

— Admirabil, nu m-a atacat nimeni.

— E mai bine să te păzești. Știi deviza: „Să fim gata!” și îi oferi și ei un scaun.

— Știu că ești curioasă. Ascultă.

Și el îi povesti toate întâmplările: moartea lui Fernando, pungășiile Tigrului la Chicago, unde fusese șeful gangsterilor mai mulți ani și atacul de la Confederate Bank.

— Acest Tigru e un fel de geniu, adaugă el.

Patricia ascultă în tăcere. Simon îi spuse și ce s-a petrecut la Bittle după plecarea ei.

— Acum știi tot, reluă el. Tigru vrea să-mi vadă capul în frigare, eu vreau sacii lui de aur. Amândoi ne păstrăm bunurile cum putem mai bine. Dar nu vor întârzia să necadă în mână. Ți-am spus tot Pat, și de ieri ești părtașă la luptă. Tigru știe că te-am înștiințat de pericolul care mă pândește și de aceea îi stai și tu în cale. Ești deci compromisă. Ce este de făcut?

Se aplecase spre ea și o privea fix. Patricia simțea că nu glumește.

— Să-ți spun ce trebuie să faci. Am un prieten foarte bogat în Devonshire, Terry Mannering. Nevasta lui e încântătoare și o să-i plăci. Te voi duce la el și o croazieră împrejurul Indiilor Occidentale ar fi minunată cu yachtul lui. Asta, numai până când Tigru și banda lui vor dispărea. Ce spui?

— Ideea nu e rea, dar momentul nu e potrivit. Mă distrez grozav la Baycombe.

Simon se ridică.

— Pe mine nu mă distrează de loc. Acest curaj e frumos, dar n-are niciun rost. Dacă îți trebuiesc emoții vom merge mai târziu să vânăm fiare în Africa.

— Vrei să mă ridici cu forța?

— Ești o proastă mică!

— Dragul meu, nu vreau să mă supăr, dar sunt aici și rămân până la sfârșit.

Simon de abia se stăpânea să nu-i tragă câteva la spate, dar în același timp avea și o dorință nebună să o sărute. Văzând că n-o scoate la capăt cu ea, îi luă mâna și o strânse.

— Am cunoscut multe femei proaste, șopti el, dar niciodată prostia lor nu mi-a plăcut mai mult.

— Atunci ne-am înțeles, făcu ea.

— Da, dar să știi că nu sunt eu de vină dacă te arunc în ghearele Tigrului.

— D-zeu să ne păzească, rosti fata încet.

CAPITOLUL VIII

UNDE PATRICIA INTRA ÎN TAINELE TIGRULUI

— Ei bine, Pat, acum ce vom face?

Fata își apropie scaunul de el.

— Am o istorioară să-ți povestesc. O știu de ieri seară.

Și-i spuse destăinuirile Agathei Girton. Sfântul ascultă cu ochii închiși și cu sprâncenele încruntate.

— Curios! Foarte curios! murmură el. Atunci și mătușa Agatha face parte din bandă? Dar în definitiv ce motiv au ei pentru a o face să vorbească? Nu pot să cred decât că ea a avut un trecut amoros.

— Ar părea absurd, dar...

Simon se scărpină după ureche.

— Ia spune, ce știi despre ea?

— Puțin. Aveam doisprezece ani la moartea mamei; tata murise cu trei ani înainte într-un accident, așa că ea a devenit tutoarea mea. O vedeam foarte rar. Își petrecea tot timpul pe Riviera sau la Hyeres, unde avea o vilă. Eram la internat, iar în vacanțele când veneam în Baycombe aduceam și câteva prietene ca să nu fiu singură. Îmi plătea regulat taxa și îmi scria de două ori pe lună.

— Când s-a instalat la Baycombe?

— După ce a venit din Africa de Sud. Sunt șase ani când mi-a scris din Port-Said, de unde urma să plece la Capetown. Un an n-am știut nimic de ea. Într-o bună zi a venit aici spunândcă s-a săturat de călătorit și, de atunci locuiește în Baycombe. Nu mai face decât călătorii scurte.

— Ultima?

— Sunt aproape doi ani și nu prea mi-aduc bine aminte.

— Să facem o socoteală: aveai doisprezece ani când a devenit tutoarea ta, iar când s-a întors din Africa de Sud aveai șaisprezece sau șaptesprezece ani; în acest timp ai

văzut-o prea puțin.

— Aveam șaptesprezece.

— S-au petrecut multe lucruri în acest interval.

— Posibil, dar ar fi absurd...

— Bine înțeles, absurd. Tot așa de absurd cum a fost jefuirea băncii din Chicago; nu e mai puțin absurd că ar fi câteva tone de aur la câteva leghe de aici; și cu toate astea sunt. Ceea ce mă face să te întreb dacă cunoști bine casele vechi din Baycombe. Aceea de care vorbea Fernando trebuie să fie foarte veche, deoarece el îi zicea: casa veche.

Pat răspunse numaidecât ceea ce miră pe Simon.

— Sunt două care îndeplinesc condițiile astea: una e un han vechi cunoscut sub numele hanul părăsit... E o ruină și ferestrele sunt bătute cu scânduri. O duzină de oameni ar putea trăi acolo, intrând noaptea.

— În numele tuturor sfinților! Pat tu ești o comoară. Și cealaltă unde este?

— Este în insula din fața promontoriului; pescarii o numesc „Casa veche“.

Simon sări în picioare și se duse să privească insulița care era aproape la două leghe depărtare, apoi reveni încântat.

— Trebuie să fie vorba de una din ele, sau de amândouă. Tigrul putea să locuiască la han și să aibă aurul ascuns în insulă. Le vom cerceta pe amândouă. Mai sigur e că Tigrul și-a ascuns aurul pe coastă, să fie mai aproape de vapor pentru a-l transporta în... Africa.

Dispăru în casă, de unde reveni cu un binoclu. Cercetă cu luare-aminte zarea, apoi rămase câteva minute nemișcat.

— Asta trebuie să fie! Și îi întinse binoclul lui Pat. Privește.

— S-ar spune că sunt catarge.

— Vas cu motor; nu e drumul vapoarelor care vin de la Bristol. Ele trec mult mai departe în larg; dar să verificăm.

Simon luă binoclul și se urcă în fortăreață. Pat îl urmă.

— Să așteptăm cinci minute, spuse el.

— Crezi că așteaptă noaptea ca să intre în golf?

— Da. Bloem n-a cumpărat încă toate acțiunile Deeps dar mai are vreme două săptămâni până ajunge cu încărcătura în Africa de Sud. Tigrul nu îndrăznește să mai lase aurul mult timp aici. I-e frică.

— Carn este detectiv? întrebă Patricia.

— Da, dar să taci; să-l lăsăm să-și încerce norocul.

— Atunci, d-ta nu ești detectiv, bolborosi ea. Credeam că sunteți rivali.

— Da, sunt rivalul lui – o rivalitate prietenească, dar nu sunt și n-am fost detectiv. Lucrez singur, ca să pot beneficia de succes fără altcineva, și să nu tragă nimeni, în afară de mine, consecințele unui insucces. Profesia: gentleman-aventurier, gata la orice încercare atât bănoasă cât și periculoasă. Nu prea îmi pasă de legi. Iată: când Fernando mi-a spus despre ce este vorba, am plecat la Chicago și m-am prezentat directorului de la Confederate Bank. A trecut un an, – i-am spus, – de când banca a fost jefuită și n-ai aflat încă nimic până acum. Mă ofer eu, pentru douăzeci la sută să-i descopăr pe bandiți. În caz de nereușită, n-aveți nicio responsabilitate morală sau materială. Nu m-a refuzat și de aceea sunt aici. Am trăit ani întregi când mai bine când mai rău și dacă lovitura reușește pot să mă retrag din afaceri. Este o viață frumoasă. Omul contra omului: cu atât mai rău pentru cel ce cade. N-am cerut niciodată ajutor. Cred că prietenii d-tale nu m-ar aproba. Mai dorești să rămâi asociata mea?

— Sfântule, răspunse ea, ești un măgar. Dacă mai continui cu prostiile, te azvârl pe ușă și iau eu conducerea asociației noastre.

Simon se întoarse spre a-și ascunde tulburarea. Deodată scoase un strigăt:

— Vasul nu s-a mișcat din loc. Aceștia nu-și cunosc

meseria; ar fi putut să-l ascundă pentru a nu fi reperat.

— Vor probabil să înconjoare coasta la noapte.

— Și eu voi fi acolo. Oamenii Tigrului mă vor duce drept la tezaur. Dar, pe toți dracii, ei mă asmută.

— Pentru ce?

— Pentru că, prost ce sunt, le-am vorbit de „Casa veche”. Ei cred că sunt la curent. Ce imbecil am fost, Pat. Ar trebui să-mi dai câteva lovituri de picior în spate.

Fata își mușcă buzele.

— Așadar, vor fi diseară acolo?

— Da, înarmați până-n dinți, Trebuie să mă gândesc.

Dacă s-ar duce înot până la insulă înarmat numai cu Bella? El, cu Horace și cu Pat contra unei bande întregi. Imposibil. Brusc, sări în sus.

— Am găsit! strigă el.

— Să vedem, făcu Pat, cu ochii strălucitori.

În alte împrejurări, Simon ar fi fost încântat de ea, dar vedea că de abia așteaptă să se avânte în primejdie.

— Am o idee pentru a-mi bate joc de Tigru. Și încep să vorbească.

— Ascultă, fetișo, aurul este un metal greu. Și trebuie transportat câte puțin. Trei din bărcile vasului vor fi întrebuințate, iar marinari vor fi puțini.

Sfântul fu cuprins de originalitatea planului său, pe care-l spuse în întregime Patriciei.

— Minunat, striga ea. Oh! Sfântule dacă reușim, ce aventură extraordinară!

— Pat, nu cred ca tu să fi învățat ceva despre piraterie la institutul din Mayfield.

— Pot să înot două mile, spuse ea

— Poți după ce ai înotat atât să te cațeri cu mâinile de lanțul ancorei? Poți să dobori c-un pumn pe matelotul care te-a văzut? Iartă-mă Pat, dar o femeie nu e în stare să facă un astfel de lucru.

— Sfântule, vrei să mă dai la o parte, dar nu merge cu

mine. Unde te duci, acolo vin și eu.

— Atunci, făcu el coborând vocea, ce vei face în caz de nereușită? Vrei să cazi prizonieră și să fii la discreția Tigrului și a bandei sale? Te-ai gândit?

— Voi avea un revolver și voi păstra un glonte.

Simon strânse pumnii, ochii îi străluciră, buzele deveniră o linie subțire și Patricia văzu pentru prima dată furia Sfântului.

— Și crezi că eu te voi lăsa să riști?

— De ce nu? N-ai niciun motiv.

— Am unul și ai să-l știi chiar dacă nu-ți place.

— Te ascult.

— Pentru că te iubesc, răcni el cu furie.

— Idiotule! N-ai priceput că sunt aici pentru că te iubesc și eu?

Tânărul rămase încrămenit.

— Pentru ce nu mi-ai spus mai demult? murmură el după o lungă tăcere.

Nu mai era nimic de făcut. Pentru un om ca el, care nu prea cunoștea femeile, lucrurile mergeau prost.

CAPITOLUL IX

UNDE-I VORBA DE HANUL PĂRĂSIT

Horace îi întrerupse fără fașoane pentru a pune masa:

— Dejunul va fi servit peste o jumătate de minut, spuse el și se duse în bucătărie.

După ce mâncară, putură să vorbească în voie, dar un fel de timiditate pusese stăpânire pe ei și se priveau stânjeniți.

— Nu vei face nimic fără mine, vorbi în sfârșit Patricia.

— Dacă ești cuminte, vei ceda.

— Pentru altceva da, dar pentru aceasta e peste putință.

Sfântul sfârșise toate argumentele, și se gândea să vorbească lui Carn pentru a o înlocui. Dar, cu Patricia nu se putea înțelege. Fata avea o fire de aventurieră și o voință de fier. Și Sfântul mulțumea lui Dumnezeu că ea nu cunoștea planul lui relativ la hanul părăsit. Ar putea să termine cu Tigru, fără ca Pat să mai intervină.

— Pat, poți obține de la mătușa Agatha câteva explicații?

— Ieri seară n-a vrut să-mi spună mai nimic.

— Nu erai dispusă, cu gândul la mine, dar astăzi, când ești hotărâtă să faci lucruri extraordinare nu-ți va fi greu. Vezi, dacă începe să plângă nute lăsa prostită.

— Am înțeles, Sfântule.

— Bravo! Pe urmă te vei duce la Lapping. Vreau să-l cunosc mai bine și să aflu ce s-a întâmplat cu Harry le Duc.

— Harry le Duc? întrebă ea intrigată. Cine este?

— Un bandit pe care Lapping, când era judecător, l-a condamnat la șapte ani muncă silnică. După un an a evadat. După aceea a fost prins din nou și condamnat iar de Lapping. Tigru e englez. Dacă el și Harry le Duc e una și aceeași persoană?

— L-ar fi recunoscut.

— Harry știe să se machieze mai bine ca orice artist din

Londra; este foarte inteligent și capabil de loviturile geniale ale Tigrului. Dacă e una și aceeași persoană și Tigrul a început hoțiile puțin după evadarea lui Harry, ar avea ocazia să se răzbune pe Lapping în aceeași zi când ar fugi cu prada sa. Dacă ai timp... și curaj, după ce termini cu mătușa Agatha du-te la Lapping. Vorbește-i de Bittle și vezi ce zice. Apoi, vorbește-i și de mine. Fă pe ingenua...

— S-a făcut, răspunse ea.

Simon îi luă mâna

— Pat, ești o asociată extraordinară.

Horace servi cafeaua, în timp ce Sfântul și Pat discutau ultimele detalii.

— Horace va veni să te ia după masă. Puneți sub rochie un costum de baie, iar eu îți voi da o centură de care să fixezi revolverul.

Luă un automat din sertar pe care îl încărcă și i-l dădu.

— Să nu te joci cu el. Dacă ești amenințată trage și pe urmă poți să-ți ceri scuze cadavrului.

Pat se ridică.

— La ce oră să ne întâlnim?

— La opt. Până atunci nu te hazarda; sunt îngrijorat când știu că pleci singură. Nu ești în siguranță cu Tigrul ăsta. Fii atentă să nu cazi în prima cursă ce ți-ar întinde-o.

— Și eu să te las singur până atunci, să lucrezi cum vrei tu?

— Cu mine e altceva. O țigancă mi-a prezis că voi muri la nouăzeci de ani. De altfel crezi că-l voi lăsa pe Tigru să mă trimită să le țin tovărășie Sfinților mei din cer, când știu că tu mă aștepti? Hai, du-te.

Pat surâse apoi dispăru, urmată de Horace ca de o umbră.

Simon intră în casă, își scoase haina și își legă de antebraț cuțitul. Tigrul știa însă de existența acestei arme, și de aceea luă din valiză o lamă asemănătoare pe care o legă de pulpa piciorului stâng astfel că, dacă ar fi prins și

scotocit, să-i rămână cel puțin aceasta; apoi scrise câteva cuvinte:

„Dacă nu mă întorc până la șapte jumătate, caută-mă la vechiul han din dosul satului. Dacă nu sunt acolo, încearcă la Bloem și Bittle. Să nu ceri ajutorul lui Carn, decât la mare nevoie. Și mai cu seamă *Atenție!* Dacă mă prind pe mine vor încerca să te prindă și pe tine“.

Îndoi foia, scrise numele lui Horace și o puse pe bufetul din bucătărie, unde nu se putea ca valetul să n-o găsească, la întoarcere.

Apoi, Templar coborî pe șoseaua care ducea în sat.

Simon nu-și aducea aminte bine de poziția hanului și se opri pentru a cerceta locul. Deodată, văzu un zid nu prea înalt care pornea din colțul hanului și se termina într-un hangar ruinat.

Sfântul, aplecat, intră în hangar, apoi se duse tiptil de-a lungul zidului până la han; apoi se trânti pe pânțece și începu să se gândească cum ar putea să intre.

Putu să observe astfel casa. Avea patru ferestre și o poartă. Bravo! Pe aici se putea intra mai ușor decât prin ferestrele bătute cu scânduri.

Sfântul merse de-a lungul zidului târându-se în iarbă ca un șarpe și fixând cu ochii colțul zidului de unde putea să pornească vreun glonț. Dar ajunse nevătămat la ușă; broasca era stricată. O împinse binișor, iar ușa cedă. Nu era închisă cuzăvorul. Intrările caselor vechi nu se deschid ușor; cineva locuia aici. Tânărul ridică capul și privi lung spre ferestrele care erau solid bătute cu scânduri. Trebuia să intre pe ușă dar cineva ar fi putut fi ascuns în coridor. Simon se hotărî să înfrunte pericolul; nu era timp de gândit. Împinse ușa încă puțin. Nimeni. Atunci se întinse pe pânțece și se uită pe dedesubt. Nu se vedea nimic în întuneric. Împingând-o încet o deschise cam de o jumătate de metru.

Trosc!

Zgomotul ce-l face o piață aruncată în puț. Sfântul ridică ochii și văzu că proiectilul fusese tras la înălțimea pieptului unui om în picioare. Proba era hotărâtoare: declarație de război. Era mai bine să înainteze aplecat, decât să se expună vreunui alt glonț. Sfântul își scoase cuțitul și înainte. Dintr-o săritură fu în încăpere și împinse ușa cu piciorul. Apoi se așeză cu spatele lipit de ușă. Simon se aștepta să vadă razele unei lămpi electrice îndreptate spre el.

În mână, ținea cuțitul gata să-l arunce în brațul celui ce ar fi aprins lanterna. Trecură mai multe minute, fără să se audă cel mai mic zgomot. Era o liniște desăvârșită. Încetul cu încetul ochii se obișnuiră cu întunericul și Sfântul văzu că nu era absolut nimeni. Uitându-se atent, văzu două uși închise; pe pământ un strat de praf în care se vedeau urme de pași îndreptați spre ușa din dreapta. În cea din stânga nu intrase nimeni. În fundul coridorului era o fereastră bătută cu scânduri, pe unde se strecurau câteva raze de lumină. Acum Simon putea să vadă bine; mai în fund, pe stânga o altă ușă închisă. Urme proaspete dovedeau că cineva intrase de curând. În fundul coridorului, spre fereastră era o masă, pe care era așezată o cutie pătrată. Simon se uită la ea mult timp.

Deodată, se aplecă și pipăi pământul cu degetele. Simți sârmele electrice, și găsi contactul care închidea circuitul; o sârmă era fixată jos la ușă, cealaltă înainta de pământ cu câteva degete mai departe decât cea dintâi. Simon, mergând de-a lungul zidului ajunse la cutia de pe masă pe care o cercetă cu atenție; firele se terminau aici.

— Foarte ingenios, Tigrule – se gândi Simon – n-am decât să intru și să mă înalț la cer.

Sfântul era cea mai bună dovadă că hanul era locuit, dar cu siguranță că mai erau și alte capcane. Dacă bandiții erau aici, și au văzut că prima lor încercare a dat greș, nu vor sări să-l atace? Dacă, deschizând o ușă s-ar pomeni cu un

glonț? Dar Simon era deplin hotărât să meargă înainte, spre a-și îndeplini misiunea. Două uși îl ispiteau: a treia din fund și cea din dreapta. O alese pe cea din urmă.

Simon întoarse încet clanța și împinse ușa de câteva degete, apoi trăgându-se la o parte, îi dădu cu piciorul. Nu se simțea nimic. Dintr-o săritură fu înăuntru, lipindu-se de zid. Liniște desăvârșită. Închise ușa ținând-o cu piciorul, ca să nu fie surprins pe la spate. Camera era întunecată. Simon se blestemă în gând că nu-și luase lampa electrică. Nu era altceva de făcut decât să aprindă un chibrit; ridicându-l deasupra capului se uită împrejur. Camera era goală. Chibritul sestinse și aprinse altul. Nimic, nimic decât urme de picior, sticle goale și hârtiimurdare de grăsime.

— Cam suspect! gândi Simon. Și aprinzând încă un chibrit făcu doi pași înainte. Cu o sforțare disperată, încercă să sară îndărăt. Prea târziu! Pământul se deschise sub picioarele lui și căzu în gol.

CAPITOLUL X

UNDE CARN IA MASURI

Inspectorul Carn, de la Scotland Yard, medic provizoriu, era tipul polițistului modern, numai că avea câteva grame de materie cenușie mai mult decât colegii săi. Pentru aceasta, fusese trimis să-l aresteze pe Tigru,

Carn nu strălucea: își cunoștea bine meseria, dar lucra prea încet, fiind elev al unei școli care prefera perseverența geniului și cercetările metodice unei inspirații geniale. Carn nu progresa în timpul unei anchete prin metode surprinzătoare, dar șefii lui știau că ajunge la un sfârșit bun printr-o metodă înceată și sigură.

Tactica lui se deosebea de aceea a Sfântului. Carn reprezenta legea sprijinită de tot aparatul oficial. Tigru n-ar fi îndrăznit să-l atace, iar el nu-și putea duce misiunea la bun sfârșit decât lucrând în ascuns și-și începu curajos misiunea.

Sosirea Sfântului cu mare zgomot – nu lipsea decât jurnaliștii și operatorii de cinema – îl cam stânjenise dar nu pentru mult timp, căci era omul care nu se sinchisea nici de toți sfinții din Cer.

Inspectorul lucra încet, pe când Templar foarte iute, însă Carn avea un avans de trei luni înaintea Sfântului.

El știa ca Sfântul era pe urmele Tigruului, dar asta nu-l neliniștea. Inspectorul îl supraveghease pe Sir John Bittle și vila sa, împreună cu valetii lui suspecti. Îl supravegheaseși pe Bloem, dar acesta era mai prudent, iar Carn nu prea descoperise mare lucru.

În afară de Simon, identitatea lui Carn mai era cunoscută și de Sir Lapping, judecătorul districtului.

Inspectorul avea aceleași avantaje ca și Templar în afară de aceea că el nu se întâlnise cu Fernando și nu cunoștea

rolul hanului părăsit.

Telefonul cel mai apropiat era la Ilfracombe și din ordinul lui Carn toate scrisorile pentru Baycombe erau deschise și copiate pentru inspector, înainte de a fi împărțite. După mai multe săptămâni, Carn prinse simpatie chiar și față de telegrafia fără fir.

A doua zi după întâmplarea cu Bloem, Carn se așeză în fața aparatelor, mișcând butonul de așa natură, încât să capteze ceea ce căuta. Nu știa exact ora în care Tigrul comunica cu asociații lui și nici lungimea de undă întrebuițată. De două ori inspectorul prinsese sfârșitul unei convorbiri și-și notase lungimea de undă. Dar nu era totdeauna aceeași. În această zi Carn fu mai norocos. Tigrul își trimitea mesajele pe o lungime mare de undă,

După cinci minute de căutări încordate, Carn auzi o voce vorbind:

— Să nu plecați înainte de miezul nopții. Fiți prudenți. Toate luminile să fie stinse. Încetiniți la două mile de coastă și continuați să înaintați cu motoarele electrice. Templar are auzul fin și somnul ușor.

— Puteți să ne călăuziți?

— Un om vă va călăuzi cu o lumină verde pe coasta *Casei vechi*.

— Prevedeți ceva dificultăți?

— Nu-știu încă. Sper să scap de Templar astă-seară dar acest om e strașnic și ar putea să ne scape. Luați măsuri. Mi s-a spus că s-a aranjat cu micuța Holm. Fiți gata de orice.

— Am înțeles.

— Echipajul e complet?

— Doi mecanici n-au venit pe bord; erau beți morți-noaptea trecută.

— Bine. Sunteți unsprezece. Nu-i așa?

— Da, șefule, suntem destui.

— Ascultă-mă. Veți trimite prima încărcătură în portul mic; pescarii vor fi plecați pe mare la zece. Bittle și Bloem

vor fi cu mine și poate și Templar; aceasta depinde de ceea ce voi face cu el. Pe servitorul lui îl vom arunca de sus după faleză. S-ar putea să fiu forțat să o aduc și pe Pat.

— E prima dată, șefule, când aduci o femeie pe bord. Ai jurat...

Vocea Tigrului îl întrerupse scurt:

— E treaba mea, Maggs. Când voi avea nevoie de părerea ta ți-o voi cere. Pregătește cabinele și trimite șalupa pe chei. Lasă pe bord un mecanic și un om de pază. Totul trebuie terminat la ora patru.

— Fii fără grijă, șefule.

— Ai notat tot?

— Tot.

— Cheamă-mă la ora șapte, poate că voi avea ceva de schimbat. La revedere.

Carn își scoase casca și se rezemă de scaun, uitându-se gânditor la aparat. Din această convorbire, inspectorul aflase tot ce voia să știe, afară de numele Tigrului. Vocea „Șefului” era schimbată, cu un timbru monoton și greu de recunoscut.

Ceea ce intriga pe Carn era aluzia la *casa veche*, care trebuia să fie pe o insulă. Luând o hartă, descoperi imediat insulița, pe care o văzuse de pe malul mării în timpul plimbărilor sale.

Aici era deci „marfa” care trebuia imbarcată. Carn ghici imediat despre ce era vorba. Inspectorul surprinsese în câteva minute, secretul după care umbla de trei luni. Își scoase pipa, pe care o umplu cu degetele tremurânde. Agitația lui avea un motiv, deoarece afacerea Tigrului era cea mai importantă ce i se încredințase vreo dată, și care prevedea succesul. Știa unde se găsește aurul! Cât despre șef, astă seară va fi întovărașit de Bittle și Bloem.

În acest timp însă, Tigrul putea să-i facă de petrecanie lui Templar și asta îl neliniștea pe Carn.

Datoria lui era să-l avertizeze sau să vegheze asupra lui.

Dar timpul trecea.

Micul sat Baycombe, era ca și situat pe celălalt mal al canalului Mânecii, despărțit de Anglia, deoarece nu avea nici poștă, nici telefon. Pentru a avea oamenii necesari prinderii bandiților, Carn trebuia să se ducă la Ilfracombe, cu micul Ford al hangului și drumul ar fi fost nesfârșit.

Se gândi să telefoneze la Scotland Yard să i se trimită urgent o echipă într-o mașină. Dar dacă comisarul nu e la birou și n-are cine-i trimite ajutorul imediat? Șansele de reușită erau mici. Dacă echipa ar sosi prea târziu, Carn va cere concursul lui Templar și Horace, cu toată neplăcerea ce o avea de a-i chema să lucreze împreună. În tot cazul, orice minut avea o valoare imensă.

Carn nu mai pierdu timp. Își luă pălăria și plecă spre han, cât putu mai repede.

— Mă cheamă un prieten la Ilfracombe, spuse el. Are nevoie de ajutorul meu imediat. L-am îngrijit întotdeauna eu; are o criză cardiacă. Puteți să mă duceți cu Fordul?

— Regret, d-le, dar doi din servitorii lui Sir John l-au luat azi dimineață pentru a se duce în oraș.

— Pe toți dracii! Înjură în gând Carn, apoi, cu tonul natural al omului necăjit: trebuie să mă duc, acel om e în pericol. Când se întorc clienții d-tale?

— Nu mi-au spus nimic, d-le, dar înainte de a se însera cred că sunt aici.

— Herrick n-are vreo trăsură cu cai?

Herrick era proprietarul fermei cele mai apropiate, o jumătate milă de sat.

— Da, are o trăsură.

— Puteți să trimiteți pe cineva să-l roage să mă ducă până la Ilfracombe?

Hangiul se gândi puțin, apoi spuse:

— Poate vreți să beți un pahar cu bere, d-le?

— Trimiteți imediat. Pe urmă avem tot timpul să bem.

Hangiul se gândi: „Grăbiți mai sunt oamenii aceștia de la

oraș”. Cu toate acestea strigă: „Hei! Băietel!” Intră un băiat care ascultă cu atenție ceea ce-i spuse hangiu.

— Spune-i că-i urgent stăruie Carn punându-i o monedă în mână și fă treaba repede. Vino cu trăsura și dacă te întorci iute îți mai dau ceva.

Băiatul făcu semn că a priceput și plecă în fugă. În timp ce hangiu turna berea, Carn de abia putea să-și stăpânească nerăbdarea. Lipsa Fordului era un dezastru. La gândul că Tigrul ar putea să fugă îi venea să înnebunească. Se gândi la un moment să ceară ajutor Sfântului. O să vadă la urma urmei ce va face. Inspectorul spera însă să nu aibă nevoie de Templar.

Carn își bău paharul cu bere.

Simțea cum îl apucă furia, dar trebuia să se stăpânească.

Nervos, Carn se scuza și plecă spunând că va aștepta trăsura la fortăreață. Când fu la douăzeci de pași de vilă, Horace apăru în ușă, având un aer natural, ca și când ar fi făcut o plimbare obișnuită.

Se uită la Carn cu mâinile la spate.

— Mr. Templar e acasă?

— Nu.

— Știi unde este?

— Habar n-am. În plimbare. Cred că vânează hipopotami în pădurea vecină. Cine știe?

— Haide băiete, fii serios, n-am urcat afurisitul vostru deal pe căldura asta, numai ca să-ți ascult glumele idioate. Tigrul a fâgăduit să te arunce astă seară în mare, de susde pe faleză, dar asta n-are importanță. Eu am venit să-l avertizez pe Templar.

Horace se uită la Carn cu o mutră prostească.

— Ei! Dacă-i așa...

Și întinse mâna de la spate, în care enormul său revolver apăru țintind pe inspector.

— Idiotule! Capul nu-ți servește decât la purtatul pălăriei? Ți-am spus că Tigrul vrea să vă omoare pe

amândoi: Tigrul, T-I-G-R-U-L! Îl cunoști? Păziți-vă, altfel mâine veți fi morți. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

— Încetișor, mormăi Horace, v-ați enervat. Spuneți Tigrului că eu și Mr. Templar îl așteptăm astă seară.

— Mai bine du-te și caută-ți stăpânul și spune-i, zise Carn întorcându-i spatele și plecă.

Înaintea hanului găsi trăsura, condusă de un băiat de la fermă.

— Ilfracombe, spuse ei, cât poți de repede!

Vehiculul porni cu un zgomot infernal.

Inspectorul scoase ceasul: era trei și un sfert. Fără vreun accident, mai rămânea puțină speranță. Vaporul Tigrului, ca să intre în golf avea nevoie de oarecare timp și-i trebuia toată noaptea să încarce aurul, dar Carn știa că Tigrul n-ar fi ezitat între pradă și libertate și inspectorul ținea mult să-l aresteze.

Deodată, Carn își aduse aminte că n-a înștiințat-o pe Miss Holm; dar dacă tânăra fată era în înțelegere cu Templar, acesta veghea. Ajunseseră sus, pe o colină de unde se putea vedea satul, când se auzi o detunătură, Carn se uită la ceas, pe urmă ridică ochii surprins spre băiat.

— Suntem obișnuiți! Trebuie să fie Mr. Lomas-Cooper care împușcă iepuri.

— Înțeleg, făcu detectivul fără să insiste.

Dar el știa că – cu toată distanța – detunătura venea de la marginea satului, și că ecoul era altfel decât al unui glonte de pușcă de vânatoare.

CAPITOLUL XI

UNDE INTERVINE SIR LAPPING

Când Patricia se întoarse la vilă, hotărâtă să vorbească cu Miss Girton, i se aduse la cunoștință că plecase să se plimbe, și nu spusese când se întoarce. Bătrâna pleca deseori cu bastonul în mână în lungi plimbări care nu prea o oboseau. Patricia își aduse aminte că Miss Girton de câțva timp devenise morocânoasă, iar plimbările ei mai dese și mai lungi. Această femeie avea atâtea particularități masculine, că nu ți se părea curios, să o vezi ca pe un bărbat căutând printr-o sforțare îndelungată liniștea sufletească.

Patera destul de plictisită gândindu-se că prima ei misiune dăduse greș. Nici nu era vorba de așteptat. Miss Girton se întorcea spre seară. Ar fi fost prea târziu și întâlnirea cu Simon era foarte importantă.

Patricia se hotărî să se ducă la Lapping.

Judecătorul era în grădină, fără haină și avea în cap o pălărie veche de fetru. Fața îi strălucea de sănătate și voie bună, și o primi pe Pat cu vădită plăcere.

— Scumpă d-ră Holm, nu te-am văzut de un veac. Ce mai faci?

— Minunat, și d-ta pari mai tânăr ca totdeauna.

— Complimente! Știi bine că sunt un bătrân și am prea puține șanse, pe lângă un tânăr din fortăreață.

— Aș vrea să-ți vorbesc Sir Michel, pot să intru?

Bătrânul azvârli sapa jos, își șterse mâinile de pantaloni și deschise poarta.

— Când te putem felicita oficial? Acest tânăr Templar e încântător și cred că ți-a căzut cu tronc.

Lapping începuse convorbirea care-i venea la îndemână.

— Înainte de a mă hotărî, am venit să te întreb pe d-ta ce

crezi despre el.

— Dar asta e treaba mătușii...

— Știu, întrerupse Pat, dar vreau să știu și părerea d-tale. Lapping își împinse pălăria pe ceafă și-și descoperi fruntea roșie.

— E o mare responsabilitate. Bătrânii se înșală ca și ceilalți, uneori chiar mai mult când e vorba să judece generația tânără. Dar dacă insiști... Întâi, gândește-te că sunt multe femei care ar dori un asemenea bărbat, gen mușchetar, care a devenit foarte rar.

— Poate să fie de asemenea câțiva tineri strălucitori care să mă răpească lui Templar, adăugă Pat râzând. Hai, să stăm la umbră. Când vom fi de acord, să mă inviți să bem o ceașcă cu ceai.

— Vorbești serios?

— Cât mai serios posibil. D-ta ai vârstă și experiență. Așa că poți să mă sfătuiești.

— Nu e necesar să-mi vâri cuțitul în rană, relativ la bătrânețe, făcu el râzând, să vorbim mai bine de experiența și calitățile lui. Dar ce să-ți spun? D-ta îl cunoști mai bine pe Mr. Templar, decât mine.

— Oamenii vorbesc multe de el.

— Arată-mi un sat, unde nu se povestesc istorii pe seama cuiva care iese din comun. Se vorbește chiar și de ceilalți.

— Sunt simple clevetiri, făcu Patricia ridicând capul.

Pe urmă, după sfatul lui Simon, povesti evenimentele dinnoaptea trecută: mărturisirile mătușii Agatha. Îi spuse de intervenția lui Templar, apoi de întâmplarea de la Carn.

Nu pomeni însă de avertismentul pe care i-l făcuse ei personal.

Magistratul asculta atent.

Patricia îl observa, privindu-i indulgența binevoitoare față de cei tineri. Fără avertismentul lui Templar ea ar fi povestit tot simpaticului Sir Michael.

Cum să crezi că un om ca el poate fi tovarăș cu Tigrlul?

Terminând, Pat aștepta un răspuns. Sir Michael își scoase batista, își șterse nasul și întoarse ochii zâmbitori spre ea.

— Ai putea să scrii un roman, spuse el calm.

— Dar e adevărat, strigă ea, toate acestea s-au petrecut aseară. Se petrec la Baycombe lucruri curioase. Crezi că Templar e detectiv?

— Detectivi nu acționează ca el, decât în romanele polițiste, răspunse el înălțând din umeri.

Pat îl privi cu ochi rugători, făcând pe disperata.

— D-ta trebuie să cunoști bine detectivii și dacă crezi că... adică să fie vorba de un aventurier?

— Dacă un aventurier nu e în stare să convingă pe ceilalți oameni de cinstea lui, atunci mai bine ar fi să greșească.

— Dar Mr. Templar este o excepție! strigă ea.

— Toți au pretenția că sunt excepții, răspunse cinic judecătorul.

În acest timp, i se formară riduri ușoare la colțul ochilor și zâmbi ușor. Nu avea deloc aerul unui om care n-ar vrea să servească pe altul, mai ales pe o tânără amoretă.

— D-ta glumești mereu! Te rog, vorbește serios.

— De ce? Îl iubești sau nu?

— Îl iubesc! răspunse ea cu curaj.

Lapping făcu un gest de disperare comică.

— Atunci orice ți-aș spune nu-ți vei schimba părerea. Dacă ți-aș spune că am încredere în el și e cel mai înțelept om mi-ai sări de gât și dimpotrivă dacă aș susține să nu te mai gândești la el, atunci vei sări de gâtul lui, și puțin îți va păsa de ce spune restul lumii. Atunci?

— Atunci, dă-mi părerea d-tale cu toată sinceritatea ca și cum ar fi vorba de fiica d-tale.

— Iarăși vine vorba de bătrânețea mea! Nimic nu va schimba situația dacă îl iubești. În viața mea am văzut mulți criminali pe care i-am clasat în trei categorii. Primii sunt hoții, crescuți în mediul favorabil lor; ei sunt meschini,

lași sau aroganți și-și petrec o parte din viață în închisoare. Templar nu e din categoria asta. A doua cuprinde pe oamenii abili și inteligenți, dar stricați, care mai devreme sau mai târziu devin primejdioși. Aceștia sunt lași și fricoși. Dacă ne gândim bine, pe Templar nu putem să-l numărăm printre ei, căci aceștia nu râd sincer niciodată, pe când Simon al d-tale e vesel și râde aproape ca un copil. A treia categorie e geniul Raffles, cunoscut numai în literatura polițistă și foarte rar în viața noastră. Templar poate fi numărat în această categorie excepțională unde aventurierul își păstrează onoarea. Dacă-l iubești nu e niciun pericol. Iată cea mai proastă opinie ce mi-o pot face despre el. Îi acord însă circumstanțe ușoare, având în vedere tinerețea și plăcerea lui de aventură. Ești satisfăcută?

Lapping vorbise cu indulgență binevoitoare, ca un om care văzuse multe. Patricia nu se îndoia de sinceritatea lui. Dar avea alte chestiuni de discutat și nu se lăsă convinsă.

— Sir Michael ești un sfătuitor prețios; sunt foarte fericită de a-mi împărtăși convingerea.

— Ar fi mai bine, spune el, să ai o explicație cu el. Dacă are încredere în d-ta îți va răspunde sincer. Nu ți-a spus nimic până acum?

Pat se puse numaidecât în gardă.

— Ce să-mi spună? întrebă ea.

— Să-ți spună... făcu Lapping puțin surprins, ceva ca să-ți satisfacă curiozitatea relativ la evenimentele extraordinare care s-au petrecut.

— El m-a rugat să am răbdare și încredere, căci ar fi periculos pentru mine să știu mai multe. Îmi va explica mai târziu când se va scăpa de inamic.

— Cine este acest inamic periculos?

— Mr. Templar îl numește Tigru.

Lapping se gândi câteva secunde cu sprâncenele încruntate.

— Porecla asta... stai, nu s-a vorbit acum câteva luni de

el? O bancă din Chicago care a fost jefuită de o sumă mare în aur?

— Nu-mi aduc aminte, zise Pat.

— Nu cred să mă înșel, făcu judecătorul, dar un șef de bandă din Chicago la Baycombe, e cam caraghios, nu?

— Sigur, dar nu v-am spus și până acum lucruri ciudate?

Lapping puse mâna încet pe umărul tinerei fete, care citi atâta bunătate în ochii lui, încât orice îndoială îi dispăru.

— Atunci să nu mai discutăm, căci nu ajungem la niciun rezultat. Fă așa cum îți dictează inima, e singurul sfat pe care ți-l poate da un bătrân. Acum că am aranjat chestia să ne ocupăm de ceai.

Lapping se îndreaptă spre casă pentru a da ordine. Patricia își reveni în acest moment. Simțea o oarecare oboseală în aceasta discuție – spre a asculta de ordinele lui Simon cu Sir Michael.

Judecătorul, sigur pe el și plin de bună voință acceptase băătălia fără să trădeze nimic

Dar de ce această conversație părea că îl distrează?

Pat, exasperată avea impresia că Lapping își bătea joc de ea, că-i ghicea perfect intențiile ca și inocența ei prefăcută.

Dacă judecătorul făcea parte din banda Tigrului atunci nu putea să-l vorbească de rău pe Simon în fata ei. Din contră, cum s-ar putea ca un magistrat a cărui viață fusese un exemplu de cinste, să fie asociatul Tigrului? Tot felul de ipoteze treceau prin capul ei, și pricepu toate pericolele acestei aventuri în care se aruncase orbește de dragul Sfântului.

Lapping sosi cu o măsuță. Menajera îl umă cu tava cu cești. Deodată fu cuprinsă de o frică groaznică – dacă Lapping, complicele Tigrului sau poate chiar Tigrul în persoană – ar fi ghicit de ce venise ea și i-ar face de petrecanie? Ceaiul și prăjiturile puteau să fie otrăvite! Pat simți dorința să o ia la fugă și se gândi la Simon. Ce ar face el în aceste împrejurări? Totuși putu să se stăpânească și

zâmbi judecătorului.

— Ce de atenții pentru mine!

— Deloc, scumpă copilă. Un biet bătrân oferă o ceașcă de ceai unei tinere fete, vecina lui.

Ea vesel și vorbăreț. Ironia din ochi îi dispăruse Patricia simți că-i revine dispoziția; numai privirea lui batjocoritoare o neliniștea. Ce rol juca Sir Michael? Sfântul o să ghicească numaidecât când îi va spune. Patricia se hotărî să plece.

— Așa repede?

— Am făgăduit mătușii mele să o văd înainte de masă. Avem de discutat ceva. Nu prea îmi convine, dar e vorba de o scrisoare, pe care trebuie să o expediez astă seară.

Pat fu surprinsă de ușurința cu care mințea.

— Sunt foarte mahnită această catastrofală... afacere care nu te lasă să mai stai. Dar sper că ne vom revedea curând. Vrei să vii cu Mr. Templar?

— Voi încerca, răspunse Pat.

— Nu aștepta invitație specială. Veniți când vreți, voi fi fericit să vă primesc.

Judecătorul o întovărăși până la poartă.

Pe neașteptate, Pat îl întreabă:

— Ce mai face Harry le Duc?

Fata îl privi cu luare aminte, dar bătrânul rămase nemișcat, cu o ușoară surpriză în ochi.

— Pentru ce mă întrebi?

— Simon – Mr. Templar – mi-a povestit că d-ta l-ai condamnat pe acest periculos criminal la o pedeapsă grea și că el ar putea să se răzbune.

— Îmi aduc aminte, aprobă Lapping. Harry le Duc a jurat îndată după condamnare că se va răzbuna pe mine; dar am auzit de atâtea ori amenințări, și văd că sunt mereu în viață.

Patricia își luă rămas bun și se gândi că n-a făcut prea mare treabă. Numele lui Harry le Duc nu făcuse nicio impresie asupra judecătorului. N-a arătat nici teamă, nici surpriză. Era posibil ca un bandit să se prefacă așa de bine?

Patricia enervată, cu lacrimi în ochi se grăbea să-i spună Sfântului tot ce făcuse. Căuta încă să afle cauza ironiei binevoitoare a judecătorului, când deodată îi trecu prin cap o idee: dacă Lapping era nevinovat atunci Tigrul, nu putea să fie decât Agatha Girton.

CAPITOLUL XII

UNDE-I VORBA DE SEMNUL TIGRULUI

Patricia rămase câteva secunde îngrozită la gândul că ani de zile, trăise la un loc cu Tigrul. Aceasta era imposibil, dar dacă te gândeai, ipoteza părea admisibilă. Numai astfel s-ar fi explicat numeroasele absențe ale Agathei și călătoria ei în Africa de Sud. Pat își aduse aminte că această călătorie ofăcuse tocmai în timpul când Confederate Bank fusese jefuită.

Astfel, Tigrul ar fi fost o femeie. Miss Girton se putea transforma ușor în bărbat.

Patricia avu din nou o tresărire de spaimă și ezită un moment înainte de a intra în vilă. Dacă Miss Girton era șeful teribilei bande, ea o bănuia pe Patricia care-și arătase simpatia pentru Sfânt. Mătușa n-ar fi stat pe gânduri să scape de ea.

Încremenită de groază, Pat vru să fugă la Templar, dar gândindu-se la misiunea cu care o însărcinase, se opri. Ea era aceea care insistase să ia parte la aventură.

Luându-și inima în dinți, pipăi revolverul din buzunar. Va urma sfatul Sfântului. Va scăpa de cel ce o va amenința, cu un glonț.

Miss Girton venise de la plimbare. Tânăra se duse spre salon, dar inima îi bătea să se spargă. Ușa era închisă cu cheia, și trebui să bată de câteva ori până când să i se răspundă:

- Cine-i acolo?
- Sunt eu, Patricia.
- Nu pot să te primesc acum.
- Vreau să-ti vorbesc, e foarte important.
- Sunt ocupată, vino mai târziu. Te voi chema eu.

Patricia strânse pumnii. Era nefolositor să facă

gălăgie; mai bine să aștepte. Dar ce era cu misterul ăsta? Niciodată mătușa Agatha nu se închisese în salon. Niciodată nu vorbise așa de aspru cu ea. Părea nervoasă, aproape înfricoșată.

Patricia se duse în camera ei. Tigrul era neliniștit? Simon reușise să-l sperie? Lupta decisivă se va hotărî peste câteva ore.

Nu mai era timp de pierdut; noaptea se apropia și era absolut necesar să vorbească cu Agatha înainte de venirea lui Horace. Tânăra fată se dezbrăcase și își puse dedesubt un costum de baie; își puse pe deasupra o fustă și un pulover și vârî în buzunarul fustei revolverul.

În timp ce-și încheia pantofii, auzi un murmur de voci care veneau din salonul ce era exact dedesubtul camerei ei. Miss Girton nu era deci singură? Își lipi urechea de parchet, dar nu putu să distingă decât că vocile erau bărbătești. Una era a Agathe, dar cine era celălalt?

— Trebuie să ascult, se gândi Pat și ieși.

Fără zgomot coborî scara; pe ultima treaptă se opri și se gândi: ușa sau fereastra? La ușă ar fi fost mai bine dar tânăra își aminti că parchetul din hol, trosnește îngrozitor. Mai bine fereastra. Coborî în grădină, când observă că ferestrele salonului erau închise ermetic. Acest fapt era suspect, deoarece Agathe îi plăcea aerul proaspăt. Nu se vedea nici nu se auzea nimic. Ce să facă? Mai bine să aștepte și să pregătească drumul celui ce avea îndrăzneală și experiență. Vizitatorul trebuia să plece îndată. Pat se uită în jur, pentru a căuta un ascunziș și se gândi la pavilionul din colțul grădinii. De acolo vedea perfect fereastra și peronul vilei.

În același moment, numele Patriciei fu pomenit de vizitatorul lui Miss Girton:

— O singură pilulă ajunge și va dormi șase ceasuri, spuse el punând o pilula pe marginea unei măsuțe. E foarte ușor, o dizolvi în cafea, după masă; n-are niciun gust. Are efect

numaidecât. O culci pe o canapea și vin la unsprezece să o iau.

Omul era zvelt și înalt, pălăria moale era lăsată peochi; își ridicase gulerul hainei, astfel că i se vedea numai o parte din figură.

— Pentru ce îmi faci d-ta acest oribil lucru? protestă Agatha cu vocea răgușită.

— Îți fâgăduiesc ca doza nu e mortală. Pat e viguroasă și va avea mâine dimineața o mică durere de cap. Nu cumva crezi că vreau să omor o fată așa de frumoasă.

Miss Girton, cu mâini le sprijinite de măsută se aplecă spre el

— Ticălosule! zise ea.

Acesta făcu un gest de protestare.

— Ai scrupule întârziate. Patricia îmi place foarte mult, dar mi-e teamă că ea nu împărtășește sentimentele mele. Astfel că am intenția să o am cu mijloace mai drastice.

— O iubesc mult pe aceasta copilă, făcu Miss Girton.

— Ar trebui să-i spui aceasta cu prima ocazie, adăugă sarcastic vizitatorul. Dar, fii fără grijă, mă voi căsători cu ea cât mai repede.

— Pentru ce minți?

— Nu mint, vorbesc foarte serios.

Figura femeii se contractă, iar ochii îi străluciră de ură.

— Se spune ca oamenii criminali sunt totdeauna puțin nebuni; încep și eu sa cred.

Omul ridică capul și răspunse încet.

— N-am vorbit mai serios ca acum niciodată. Am avut în exercițiul profesiei mele, rezultate excelente. Am inteligență, experiență, cultură, educație și atât aur cât poate dori un om; nu mai sunt tânăr. Oiubesc pe Patricia și vreau s-o conving. Apoi ea nu mă mai va refuza.

El tăcu iar Miss Girton lovi parchetul cu picioarele scaunului pe care îl ținea de speteaza.

— E nebun! murmură ea.

— Ce ziceam, reluă omul, revenindu-și parcă din vis.

Privirea îi căzu pe pastila albă de pe măsută.

— A, da, ai înțeles?

Agatha se îndreptă spre el.

— Ești nebun. Pentru ce, dacă ești așa bogat mi-ai luat bani? Douăzeci de mii de lire ți se pare nimic?

— Nu ești niciodată prea bogat, spuse el. Dealtminteri acești bani îi revin Patriciei ca dotă. Ar putea să te condamne pentru omor și să te spânzure, Agatha.

— Să nu-mi zici Agatha.

— Atunci...

— În niciun fel.

El înălța din umeri.

— Bine, femeie fără nume, rosti el cu o obrăznicie liniștită. Adu-ți amintecă ea îți cer acum ceva ce nu se cumpără eu bani. Și vei asculta, dacă nu... Dar știu eu că ești rezonabilă.

— Nu se știe. Mă torturezi de ani și vreau să sfârșesc. Dacă te denunț, Justiția se va arăta îngăduitoare cu mine, nu crezi?

Omul tăcu câteva clipe își trase pălăria mai jos și întoarse capul.

— Nu-mi pasă de justiție. Nu mai vorbi prostii sau te voi trimite undeva unde nu vei mai putea vorbi.

Se sculă și se îndreptă spre ușă pe care o deschise și se uita în hol.

— Eu plec, nu mă întovărăși. Mititica e sus?

— Am auzit-o urcându-se acum zece minute.

— Ai urechea mai fină ca mine; urmează instrucțiunile și nu încerca să mă trădezi, ar fi prea periculos pentru tine. Bună seara.

Ușa se închise și Agatha auzi pașii răsunând în hol.

Miss Girton ezită puțin, pe urmă deschise cutia unei mese de unde scoase un revolver. Mergând spre fereastră îl încarcă, apoi ridică perdelele și văzu omul care traversa

grădina la stânga, în timp ce Agatha ieșea pe terasă. Străinul era la douăzeci și cinci de pași, când două detunături răsunară.

Deodată apăru Patricia.

— Ce este? întrebă tânăra tremurând. Ce ai făcut?

— Cred că l-am omorât! făcu ea.

Bătrâna scrută întunericul, dar nu văzu nimic.

— Stai aici, spuse ea și alergă în grădină.

Omul era întins jos pe iarbă cu pălăria alături. Miss Girton îngenunche și puse arma lângă el. Atunci Patricia auzi un strigăt și o văzu pe Agatha ridicându-se și ținându-și fața în mâini.

Tânăra alergă într-acolo. Miss Girton era încă în picioare în același loc. Dăre subțiri de sânge îi curgeau printre degete. Necunoscutul dispăruse.

— S-a prefăcut că e rănit, murmură Agatha, și avea un cuțit.

— Ce-a făcut?

Miss Girton nu răspunse imediat, apoi arătă spre câmp.

— Pe acolo a dispărut, luându-mi pistolul.

— Mă duc după el, spuse Patricia.

Dar Miss Girton o apucă de mână.

— Nu face nebunii.

Mâinile bătrânei erau acoperite de sânge. Pat o duse în camera ei.

Miss Girton își muie capul într-un lighean a cărei apă se coloră imediat în roșu. Când se ridică, Patricia scoase un strigăt de groază; fruntea Agatheii, tăiată până la os, era însemnată cu un T mare.

CAPITOLUL XIII

CĂPITANUL PATRICIA

— A îndrăznit! Tigrlul a îndrăznit, țipa Miss Girton.

Părul ud îi cădea pe tâmpile. Petele de sânge de pe obraz îi dădeau un aer sălbatic.

— Mă voi răzbuna, strigă ea. Îmi va cădea în genunchi.

— Mătușă Agatha...

Patricia fierbea de nerăbdare să-o întrebe pe Miss Girton, dar aceasta se întoarse spre ea, dezlănțuindu-și furia.

— Pleacă – strigă ea.

— Este omul care ți-a luat banii?

— Pleacă!

— E Tigrlul?

Miss Girton făcu un pas și-i arătă ușa.

— Du-te, du-te de-ți caută Sfântul... dacă nu ieși imediat te azvârl pe fereastră.

Părea hotărâtă să-și îndeplinească amenințarea. Pat nu-și văzuse niciodată mătușa în halul acesta.

— Bine, mă duc.

Patricia plecă să-l găsească pe Sfânt. Cum era înarmată nu-i era frică dacă ar fi atacat-o cineva. Simon nu i-ar fi zis nimic că a venit singură deoarece știrile erau de mare importanță.

Când ajunse pe coastă, era șapte și un sfert. Se înnoptase.

Din înălțimea falezei, tânăra cu ochii pe jumătate închiși, se uită în largul mării, și văzu ca o pată neagră vaporul pe care Templar se hotărâse să-l captureze în acea seară. Era una din cele mai nebune încercări, dar realizarea lui n-o neliniștea. Care alt om, afară de Simon ar fi conceput un asemenea plan? Horace și ea erau numai simple ajutoare, totul depindea de el. Pat înălță din umeri și zâmbi, apoi se

îndreptă spre fortăreață. Pat văzu o fereastră luminată; era aceea de la camera ce servea de salon, sufragerie și fumoar. Când se uită mai bine, îl văzu pe Horace punând masa. Pătrunse înăuntru și valetul se întoarse brusc când o auzi. Figura îi era foarte serioasă, ceea ce neliniști pe Pat.

— Unde este Mr. Templar?

— O să vină la șapte și jumătate, răspunse Horace și luându-și tava vru să plece la bucătărie.

Patricia îl privi fără să spună ceva.

Cu tot aerul său sever, Horace nu era nepoliticos decât cu detectivii și oamenii Tigrului. Pat descoperise sub aparența lui serioasă, un suflet plin de bunătate. Când o condusesese acasă, în ajun, se arătase plin de grijă, deoarece prietenii lui Templar erau și ai lui. De ce atunci, bătrânul valet era așa de morocănos? Pat îl urmă în bucătărie.

— Să te ajut? întrebă ea bine dispusă.

— Nu, sunt obișnuit să-mi fac singur treaba. Mulțumesc.

— Atunci spune-mi unde e Mr. Templar? Vreau să-i ies înainte.

— Nu știu nimic, dar fiți sigură că va fi aici la ora fixată, dacă omeneste e posibil. E de o punctualitate exagerată; la șapte jumătate o să-l vedem aici.

Vocea i se împlânzise, dar arăta încă oarecare neliniște.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Pat. Se hotărâse să întreprindă ceva astăzi după masă?

— Nu, răspunse Horace, încăpățânându-se să păstreze același mutism în ceea ce privea pe Simon.

Pat se întoarse în sufragerie și așezându-se într-un fotoliu își aprinse o țigară.

Horace era neliniștit și preocupat. Fata privi spre orologiu: era șapte și douăzeci și două minute. Sfântul va sosi? Unde s-a dus? Imposibil să facă ceva până când vaporul nu s-ar fi apropiat de coastă. Se dusesse în recunoaștere pe insulă sau s-a dus în vizită la Bittle și Bloem?

Pat privea cu atenție cadranul orologiului care înainta încet și se gândea că de 24 ore se uitase de multe ori la ceas ca să vadă dacă vine sau nu Templar.

Horace intră și mai puse un tacâm. Apoi scoase din buzunar un ceas uriaș de argint.

— Mai sunt unul sau două minute.

Se uită la ea ca pentru a o încuraja, apoi ieși.

Pat auzi pașii lui pe coridor și se gândi că Horace s-a dus la ușă să vadă dacă vine Sfântul.

La opt fără douăzeci de minute Simon nu venise. Horace se întoarse. Își scosese șorțul, și-și pusese vestonul, al cărui buzunar era umflat. Își ținea șapca în mână.

— Mă duc să-l caut, dar înainte vreau să vă conduc îndărăt la vilă, dacă-mi dați voie.

Patricia se ridică.

— Unde te duci?

— Încă nu știu nici eu. Mi-a spus vreo două locuri. Îl voi găsi, fiți sigură.

— Merg cu d-ta, făcu Patricia repede.

Horace clătină din cap.

— Nu se poate; dacă vi s-ar întâmpla ceva, m-ar omorî.

— Unde te duci mai întâi? întrebă Pat, neluând în seamă ce-i spusese el.

— Unde trebuie să încep, vreți să spuneți? Uitați-vă, și scoase din buzunar biletul lăsat de Templar pe care îl arătă.

Pat îl citi cu o neliniște crescândă. Nu s-ar fi gândit că el își întrebuințase după-masa vizitând hanul părăsit. Acum trebuia să fie acolo. Poate chiar prizonier.

— Haidem! rosti hotărâtă Pat.

Când ieșiră afară, se îndreptă numaidecât spre marginea satului, în loc să coboare șoseaua ce ducea către malul mării. Horace o opri apucând-o de braț.

— Nu pe aici.

— În tot cazul pe aici trebuie să mergem, răspunse Pat.

— Iartă-mă Miss, dar nu te pot lăsa să procedezi astfel.

— Așa crezi?

Cu o mișcare iute, Patricia se liberă de strânsoarea lui Horace și începu să alerge. Tânăra îl auzea în urmă cu respirația întretăiată, strigându-i să se oprească dar în zadar căci Pat alerga ca o căprioară, în vreme ce Horace protesta înjurând.

Deodată, Patricia se împiedica de o piatra, alunecă în iarbă și-și pierdu echilibrul, căzând pe spate. Horace o ridică numaidecât.

— Iartă-mă Miss, dar e datoria mea. Mr. Templar ar fi făcut la fel.

Horace simți ceva tare apăsându-i coastele.

— Vrei să întrebuițez mijlocul acesta? Horace sunt hotărâtă să te urmez.

Valetul rămase câteva minute fără să răspundă. Ar fi putut să o dezarmeze la repezeală, dar glasul ei întretăiat de plânset, îl înduioșase.

— Bine, dacă vreți să mergem și porniră repede prin mijlocul satului spre hanul părăsit.

— Cunoașteți drumul mai bine ca mine, spuse Horace tinerei fete.

Pat înconjură hanul și se îndreptă spre aceeași ușă pe care intrase și Sfântul, dar cu mai puține precauțiuni deoarece era întuneric.

La ușă, Horace șopti:

— Lăsați-mă să trec eu întâi.

Pat ascultă. Horace scotoci în fundul buzunarului, apoi cu un picior trânti ușa de perete; aprinse lanterna și lumineă coridorul.

— Urme de pași! murmură el. Au fost de curând oameni pe aici. Probabil banda Tigrlui.

Fâșia de lumină se opri asupra mesei din fundul coridorului. Horace înțelese ce era, se întoarse și închise ușa; văzu locul unde se oprise glonțul apoi ieși afară și cercetă exteriorul.

— N-au reușit să doboare pe Mr. Templar cum m-ar fi doborât pe mine, dacă nu tăia firul.

Horace înaintă pe coridor, apărând-o pe Patricia cu corpul său. Tânăra strângea cu putere revolverul. Dacă nervii îi erau încordați la extrem, în schimb se simțea fizicește foarte bine. Patricia înnebunită de grijă, se gândi că Simon trecuse pe acolo; era pe urmele lui.

Horace se opri în fața ușii deschise.

— Să ne uităm înăuntru, șopti el.

Pat privi pe deasupra umerilor lui Horace, pe când acesta lumina interiorul camerei. Văzură că e goală și că în mijloc se deschidea o gaură neagră.

Horace auzi strigătul înăbușit al fetei când încercă să facă un pas.

— Încet, spuse el.

Valetul pipăi cu piciorul podeaua, bucățică cu bucățică, între zid și gaură, pe urmă o lăsă să înainteze.

Îngenunchind amândoi în fața gropii, văzură că lumina lanternei se pierdea în întuneric. Puțul era circular, iar pereții erau de cărămidă.

Horace se ridică și luând o sticlă o aruncă înăuntru.

— O sută de picioare, spuse el, când zgomotul căzăturii ajunse la ei

Pat se aplecă deasupra găurii, făcându-și mâinile pâlnie la gură.

— Simon, strigă ea, Simon.

Nimeni nu răspunse.

— Mr. Templar, sunt eu, Horace, striga în van bătrânul servitor.

Patricia rămase nemișcată, ținându-și capul cu amândouă mâinile.

— Sfântule! Sfântule! Simon! gemu ea plângând. Doamne! Scapă-l!

Deodată se uita la Horace.

— Ești sigur că a venit aici?

De pe marginea trapei el luă câteva bucățele de stofa pe care le apropie de lanternă.

— Sunt de la haina lui. Probabil c-a fost surprins, dar nu-ți pierde curajul Miss. Mr. Templar e un vulpoi cum rar se găsește. Este fără îndoială ascuns undeva în siguranță, în timp ce Tigru crezându-l mort, va face din nou vreo prostie.

— Ar putea coborî cineva cu o frânghie, gemu Patricia.

— Mă duc să cer ajutorul unui sătean, spuse Horace, dar dacă a căzut înăuntru cred că e prea târziu.

Pat se lipi de perete cu ochii închiși.

Lacrimi îi curgeau șiroaie pe obraji. Nici nu-l auzea pe Horace. Sfântul dispărut! Simțea cum i se face un gol în suflet. Cum? Un om ca el, să moară în întuneric, singur ca un șoarece?

Încet, puterile îi reveniră.

Tigru îl ucisese pe Simon. Pat simțea ca nu va avea răgaz până când asasinul nu va fi pedepsit.

— Haide să plecăm, Miss Patricia. Nu suntem siguri că a căzut în puț. Să ne întoarcem la fortăreața.

— Nu!

— Nu mai e nimic de făcut, spuse Horace.

— Ba da, zise Pat. Horace vrei să mă ajuți să continuăm opera începută de el?

— Da, Miss Patricia, nu putem să lăsăm pe Tigru să învingă. Dar nu credeți că ar fi bine să înștiințăm pe Dr. Carn El e detectiv și-l urmărește pe Tigru.

— Hai, dar mai repede.

Porniră îndărăt prin locuri dosnice spre vila lui Carn. Pat sună cu furie, dar degeaba.

— Nu e acasă, spuse ea disperată și se întoarse spre Horace.

— Dr. Carn a venit astăzi după masă la noi să ne avertizeze pe mine și pe Mr. Templar că Tigru vrea să ne ucidă. L-am văzut mai târziu mergând spre Ilfracombe

într-o trăsură. Pentru ce a plecat în satul vecin? O fi descoperit ceva. Dacă a descoperit ceva a plecat după ajutor.

— Trebuie să vină astă seară.

— Cred, răspunse Horace cu prudentă, dar nu trebuie; ie încredem în el.

— Bine, noi vom stabili planul nostru, fără să-l socotim și peel. Dacă sosește, cu atât mai bine. Aș vrea să-l descoperim pe Tigru până vine Carn.

Horace se minuna de curajul tinerei fete, care era parcă născută pentru a porunci.

— Vom aștepta până când vor fi gata să imbarce aurul. Să mergem la fortăreață ca să mâncăm, ne trebuie multă putere.

Pat o luă înainte. Avea un singur gând, să-l răzbune pe Sfânt. Toată energia ei și-o desfășura în acest scop. Va lupta până la ultimul moment cu toată puterea, știind totuși că, după ce-și va ajunge scopul, se va prăbuși disperată.

Se întoarse spre Horace spunându-i cu vocea hotărâtă:

— Avem nevoie de ajutor; nu suntem decât doi; vreau să-i cer lui Mr. Lomas-Cooper să se unească cu noi.

— El! exclamă Horace, cu o strâmbătură de dispreț, e moale ca un burete.

— Nu e chiar așa cum crezi și ne va fi de mare folos.

Apropiindu-se de casa lui Bloem, văzură o umbră apărând din tufiș. La lumina lanternei, Pat îl recunoscă pe Algy.

— Tu ești Pat? Ți-am recunoscut vocea.

— Te căutam, zise ea scurt. Vino cu mine la fortăreață, în timp ce vom mânca, vom ține un consiliu de război.

— Ce? Cum? bălbâi Algy.

— Să nu mai pierdem timp. Îți voi povesti acasă.

Vorbea atât de autoritar încât Algy o urmă ca un copil.

— Dar, scumpa mea, noi nu suntem în război. Ce e gluma asta? Dar cu d-ta, merg până la capătul lumii.

— Nu e glumă, făcu ea cu răceală.

La masă Pat îi povesti toată trășenia. Algy părea încremenit. Patricia uitându-se la el se aștepta să-i răspundă cu una din glumele lui, dar văzându-l cu buzele strânse și ochii gravi, i se păru cu totul transformat.

— Asta-i roman fantastic ce-mi povestești d-ta.

Tânăra îi explică planul.

— Ce îndrăzneală. Toate acestea sunt opera lui Carn

— Aceasta e ideea Sfântului și e riscată dar realizabilă.

Cât despre Carn nu putem conta pe el. El nici nu știe tot. De altfel d-ta pricepi de ce vreau să-l întâlnesc pe Tigru eu singură.

Algy citi pe fața Patriciei hotărârea de a ucide.

— Atunci pot să mă bizui pe d-ta?

Trecură două, trei secunde. Apoi, Algy răspunse afirmativ și întinse mâna Patriciei.

CAPITOLUL XIV

UNDE ALGY E RĂNIT ÎN RĂZBOI

— Vaporul trebuie să fi intrat în golf, spuse Patricia.

Era ora zece. Ea plecă cu Algy și se urcară pe faleză. Acolo, stând pe iarbă, priveau marea.

— Văd șalupa, strigă Algy vesel.

Pat îi strânse mâna.

— Sfântul a avut dreptate. În depărtare se distinge silueta neagră a vaporului.

Se apropie foarte încet, parcă ar fi nemișcat.

— Sunt pirați de valoare, zise Algy care era vesel ca un copil.

Se reîntoarseră la fortăreață. Patricia se uită la ceas și făcu repede socoteala.

— Nu vor sosi înainte de unsprezece. Du-te la d-ta acasă și puneți un costum de baie. Ai un revolver?

— Cred că găsesc la unchiul Bloem.

Fata zâmbi și-i arătă revolverul.

— Nu-l mai are, i l-a luat Sfântul.

— Poate că are altul, o să văd eu.

— Cât o să lipsești?

— Voi fi îndărăt la unsprezece.

— Să nu vii mai târziu. Vom coborî de pe faleză. Ai vreo frânghie?

— O să cumpăr din sat.

— Atunci du-te Algy, te aștept la unsprezece.

— Ai încredere în mine, făcu Mr. Lomas-Cooper.

Tânărul se depărta cu mersul lui săltăreț.

Printre locuitorii din Baycombe, el era socotit prea prost pentru a fi periculos și destul de simplu pentru a fi credincios.

Pat bănuise totdeauna din partea lui o prietenie prea

sentimentală. Algy venea adesea la vilă seara după masă, pentru a se plimba cu Pat prin grădină. După plecarea lui Algy, neliniștea o cuprinsese din nou; tot felul de idei absurde o năpădeau.

Pat nu mai știa câtă vreme trecuse, când un zgomot de pași o făcu să tresară.

Era Horace îmbrăcat într-un caraghios costum de baie, strâns la mijloc cu o centură. Revolverul îi atârna la brâu.

— Nu s-a întors încă, copilașul? întrebă el cu un ton batjocoritor. Să plecăm fără el, probabil că nu-și găsește papucii și sticla cu apă caldă. Eu sunt gata, Miss.

Ea văzu cu spaimă că era unsprezece și zece minute.

Patricia plecă și se îndreptă spre marginea falezei.

Răsărise luna și noaptea era mai puțin întunecoasă.

Yachtul cu motor al Tigrului se vedea bine, iar cele două puncte negre care se mișcau erau bărcile ce înaintau spre insula. După câțva timp, observă altă barcă care se îndrepta spre vapor venind din Baycombe.

Brusc, Pat înțelese. Era Tigrul care venea din sat și deoarece aurul pleca din insulă, el nu mai avea ce căuta în Baycombe.

— Cu ce ne coborâm de-aici, Miss Patricia? N-avem funie.

— Trebuia să aducă Algy una. I s-o fi întâmplat ceva.

Deodată, o neliniști un gând.

— Să ști că l-a prins Tigrul. Să vedem.

Pat coborî panta și Horace o urmă.

— Nu-ți mai da osteneală pentru el, Miss.

— Să mergem în sat să cumpărăm o funie și în același timp să vedem dacă a venit Carn. Aș fi mulțumită să intervină politia, dacă noi nu putem face nimic.

Cheiul avea cincizeci de picioare lungime. Era plin de barăci, de otgoane și tot felul de unelte pescărești.

În partea opusă, ceva se mișca încet. Se opriră în loc și tânăra auzi o voce:

— Pat!

— D-ta ești Algy?

Da, murmură vocea, nu sunt bun de nimic. M-au făcut — knock-out.

— Cum te-au rănit? Te doare?

— O să-mi treacă; peste câteva minute nu mai am nimic.

Horace se aplecă și-l ridică în sus așezându-l la adăpostul unei barăci, apoi aprinse lanterna. Fața rănitului era plină de sânge. Avea o rană adâncă de la obraz până la ureche.

Horace găsi o găleată pe care o umplu cu apă de mare. Algy își muie capul și apa sărată îi făcu bine.

În vreme ce Pat îi lega rana cu o batistă, el povesti ce i se întâmplase.

— Ca un adevărat cavaler rătăcitor ce sunt, m-am apropiat de ei și le-am strigat: „Sus mâinile!” Și iată rezultatul.

— Pe cine ai recunoscut?

— N-am văzut bine cine era și nici arma n-am observat-o. Dar unul din ei era mic și gras iar celălalt semăna grozav cu unchiul meu.

— Câți erau?

— Trei sau patru.

Tânărul se ridică cu greutate și se rezemă de baracă.

Lovitura fusese grea, mai grea chiar decât își închipuise el, căci fața îi era galbenă.

— Cum te simți? întrebă Pat.

— Mai bine! Am impresia că mi s-a dogit capul dar nu e nimic. Funia trebuie să fie pe aici; am lăsat-o din mână.

Horace o găsi numaidecât.

— Ați face mai bine să vă duceți la culcare, bombăni el, când se întoarse cu funia pe umeri.

— Nu, spuse Algy. Vreau să văd sfârșitul. M-au rănit și *trebuie* să-i revăd pe acești demoni. Apa de mare mă va înzdrăveni, și când vom fi pe bord sunt gata să ascult pe căpitanul nostru Patricia.

— Bravo! strigă Horace, sunt mulțumit că v-ați revenit așa repede. Sprijiniți-vă de mine.

— Trebuie să-l înștiințăm pe Carn, spuse Patricia.

— Am trecut pe la el înainte de a fi fost rănit. Nu venise. Vom pleca fără el.

Algy le dădu ideea să se fixeze funia de zidul fortăreței, legând-o de un stâlp solid. Din indiferenta pe care o arăta mereu tânărul părea acum de o energie de fier.

Stând pe pânțele în iarbă, aruncară frânghia, dealungul unei stânci, a cărei umbră îi ascundea de privirile indiscrete. Luna lumina ca ziua, oceanul.

— E destul de lungă, spuse Algy, ridicându-se.

Își scoase impermeabilul și rămase în costumul de baie.

— Cine coboară întâi? întrebă el.

— Iată ultimele ordine, făcu Pat. Fixează-ti solid arma de centură și păzește-te de stânci; intră în apă fără zgomot și înoată tot așa. Să pornim!

Înainte ca cei doi oameni să facă vreo mișcare, ea apucă capătul funiei și coborî.

După câteva clipe se afla jos. Funia era destul de lungă.

Algy se grăbi s-o ajungă, apoi Horace. Fără un cuvânt intrară în apă. Insula era la două mile de coastă. Apa era calmă, plăcută. Patricia înota tăcută.

În aceeași clipă, inspectorul Carn și ajutoarele ce le aducea, erau în pană la douăsprezece mile de Baycombe. La această oră din noapte, era imposibil să mai găsească vreun vehicul pentru a-i transporta în sat.

CAPITOLUL XV

UNDE SIMON PÂNDEȘTE ȘI BLOEM ÎȘI PIERDE CUNOȘȚINȚA

O cădere de la o sută șaiszeci de picioare, ține mai mult de trei secunde, dar lui Templar i se păru o eternitate din momentul când alunecase în gol și momentul în care căzu în apă cu un zgomot surd. Cum ajunsese la fund, cu o sforțare uriașă se ridică, căci Sfântul simți inima bătându-i cu furie. Simți o durere violentă în piept din cauza enormei presiuni care-l apăsa. Respira și se sufoca alternativ căci vârtejul marin îl trăgea din nou la fund cu o forță din răsputeri! Mâna lui atinse o stâncă de care se agăță cu disperare.

Mai întâi alunecă, dar cu un efort extraordinar bătând apa cu picioarele reuși să se apuce și cu cealaltă mână. Rămase câteva secunde nemișcat, încercând să respire.

Templar fusese târât departe de locul căderii, judecând după viteza curentului, căci se prăbușise într-un râu subteran. Capătul stâncii de care se ținea era unul din pereții cavernei prin care trecea râul; celălalt zid era la vreo douăsprezece picioare, Sfântul se întreba ce noroc neașteptat îi pusese în cale stânca miraculoasă. Fără ea, tras de curent, ar fi fost înecat în mai puțin de un minut. Dar nu era încă scăpat; mușchii brațelor întinși să se rupă, slăbeau, degetele înțepenite nu mai puteau să reziste. Ridicând ochii să întrebe dacă acesta însemna sfârșitul. Deodată, scoase un strigăt de bucurie; stânca avea puțin mai sus o gaură. Era un adăpost unde se putea odihni. Dumnezeu era cu el.

„Nu încă, Tigrul meu scump, murmură el, mulți au vrut să-mi jupoaie pielea, dar am ajuns să cred că e imposibil”.

Vederea acestui refugiu întări puterea Sfântului. Întinse brațul drept spre un colț de stâncă și reuși să se cațere până

la adâncimea stâncoasă. Se întinse pe spate și închise ochii. După câteva clipe se ridică și cercetă grota; un curent de aer îl băt看 cu furie în plină față. O idee îi începu să încolțească în minte. Dacă aerul era proaspăt, însemna că există vreo spărtură pe undeva care deschidea drumul.

Simon înaintă cu băgare de seamă, cu un braț întins, iar cu celălalt sprijinindu-se de stâncă. Făcându-și curaj merse mereu înainte; ceasuri întregi nu se opri de loc, disperat, înnebunit, lovindu-se de stâncă, căzând în genunchi cu mintea întunecată, cu sclipiri de nebunie în creier.

Deodată, în fața sa întunericul păru că se risipește. Se lovi de o stâncă și căzu pe spate.

Întins pe jos, observă conturul stâncilor într-o lumină mai deschisă. Putu să vadă mai târziu și tunelul care se deschidea în fața lui. Plângând de bucurie începu să înainteze frânt de oboseală. În fața lui grota se lărgea; o spărtură neregulată se deschidea sub cerul înstelat. Simon înaintă și ieși afară: marea liniștită se întindea lui. Sfântul rămase câteva minute nemișcat, înmărmurit.

— Cerule! murmură el.

Se sprijini de stâncă, apoi șovăi pe picioare și recăzu fără cunoștință. Mult după aceea deschise ochii, și privi ceasul: 11. Trei ore de odihnă fusese de ajuns să-i redea forțele; simțea că-i revine energia. E drept, coatele și genunchii erau jupuiți, iar tot corpul îl durea.

Pe neașteptate auzi un zgomot de motor. Simon făcu un pas înainte și se uită. Insula pe care se găsea „casa veche” era în fața lui. Puțin mai departe, în larg staționa un vapor. O barcă, porni de lângă yacht înainta spre insulă, iar alta pleca de la „casa veche” înaintând spre yacht.

— Domnul fie lăudat, șopti Templar.

Norocul extraordinar ce-l ajutase toată viața, nu-l părăsise nici acum, iar îngerul lui păzitor, probabil că făcea și ore suplimentare pentru el.

Simon își dădu drumul înainte în mare și începu să

înoate spre vaporul vrăjmaşului său. Aproape de yacht Simon se dădu la fund şi înotă sub apă cei o sută de yarzi ce-i mai avea până la vapor. Scoţând capul de vreo două, trei ori ca să respire, Simon se gândi că ar fi periculos să se urce pe lanţul ancorei: cineva l-ar fi putut vedea după pasarelă.

Dar îngerul lui păzitor veghea. Ridicând capul văzu o scară de frânghie a cărei extremitate atârna deasupra apei. Zgomotul încărcării lăzilor de aur, paşii şi vocile oamenilor se auzea mai desluşit, Simon bănuî că se lucrează în cealaltă parte a vaporului, deoarece deasupra lui nu se auzea nimic. Urcându-secu băgare de seamă, ajunse în dreptul punţii şi aruncându-şi ochii nu văzu pe nimeni. În faţa lui, puntea era goală; iar în cealaltă parte, oamenii erau prea ocupaţi cu încărcarea, Sfântul făcu o săritură şi se găsi pe punte.

La picioarele lui, zări o scară ce cobora în măruntaiele vaporului,

După primii paşi se opri. Nimeni nu văzuse umbra lui străbătând puntea.

Scara se termina într-un coridor luminat. Simon se gândi că ar fi periculos să o ia pe coridor. Nici cabinele nu garantau siguranţa, deoarece o cheie întoarsă pe dinafară îl putea face prizonier. Rămase pe gânduri câteva clipe apoi porni. Se îndreptă spre prima uşă de pe coridor şi apăsă puţin pe clanţă. Uşa era închisă. Sfântul se hotărî să intre neapărat chiar dacă era închisă, dar pentru aceasta îi trebuiau scule, şi porni în căutarea atelierului mecanic. Un zgomot de paşi îl opri. Ghici numaidecât că venea din coridorul perpendicular pe cel care se afla el, şi se repezi îndărăt pe scară să se pună în siguranţă. Simon era curios să vadă cine se plimbă pierzându-şi astfel timpul. Îl văzu pe Bloem aducând o tavă cu sandwichuri şi un sifon. În afară de el nu mai venea nimeni. Sfântul se lipi de perete şi-l văzu oprindu-se în faţa uşii închise. Puse tava jos, caută cheia în

buzunar și descuie ușa, lăsând-o deschisă. Apoi, se aplecă să ia tava, dar în aceeași clipă Simon se avântă de pe a opta treaptă aruncându-se asupra lui. Acesta, scoțând un strigăt înăbușit, căzu cu capul înainte. Omul își pierduse cunoștința dar zgomotul putea să fi fost auzit. Simon se ridică cu agilitatea unei pantere, îl apucă pe Bloem de gulerul hainei și-l trase în cabină. Închise ușa și se întoarse.

Templar văzu pe cineva culcat în pat.

— Ce mai faci dragă mătușă, făcu el politicos.

Agatha Girton zâmbi ironic.

— Hotărât, Mr. Templar, ești un om de fier! murmură ea.

CAPITOLUL XVI

UNDE-I VORBA DE PIRATERIE

Patricia și tovarășii ei, plecaseră înot, de pe mal. Atenția oamenilor de pe vapor fiind concentrată asupra lucrului, putură să ajungă fără niciun incident până la umbra vaporului, apoi se opriră să se odihnească, ținându-se cu mâna de plăcile de aramă. Pat plecă în recunoaștere.

Înotă încet, depărtându-se de vapor pentru a vedea mai bine lanțul ancorei. Tânăra observă primejdia și ca Simon, căută un alt mijloc spre a se urca pe bord. Văzu de asemenea scara de frânghie și reveni la tovarășii ei, care o urmară: Horace, cu dinții strânși rezista încă, dar Algy se simțea obosit.

Pat apucă frânghia și ieși din apă.

— Încă o efortare, spuse ea strângând mâna lui Algy; vom găsi un loc unde să ne odihnim puțin.

Pat urcă scara cu ușurința unui lup de mare; ceilalți o urmă. Înainte de a sări pe punte, fata observă un grup de oameni care duceau în cală o încărcătură. Dintr-un salt fu pe punte. Capul lui Algy apăru numaidecât și se strecură lângă Pat. Tânărul era epuizat și dărdăia de frig. Horace îi urmă.

— Cum te simți? îl întreabă Pat.

— Mai bine ca niciodată, Miss.

— Și tu Algy?

— Eu... eu... sunt amărât rău, răspunse acesta cudinții clănțănind și aș vrea să știu unde își ține Tigru whisky-ul.

Pat se întoarse spre Horace.

— Vrei să te duci acolo de unde vine zgomotul? D-ta cunoști vapoarele. Poate ne găsești un loc să ne ascundem.

— Hm! mormăi valetul, scărpinându-se după ureche, lucrul nu prea e ușor; vaporul acesta e prea mic. Să văd,

poate gădesc ceva.

Pat rămase în așteptare, cu o mână susținându-l pe Algy, iar cu cealaltă ținând revolverul lui Bloem, căci oricine ar fi trecut, i-ar fi putut zări foarte ușor.

Dar nimeni nu se ivi. Se auzea numai zgomotul înăbușit al vocilor și al încărcării.

După câteva minute Horace se întoarse.

— Am găsit, șopti el, pe aici...

Toți trei mergeau unul după altul, aplecați. Horace ridică o pânză gudronată, care acoperea o barcă.

— Nu e lucru grozav, dar vom sta liniștiți.

Algy intră primul, apoi Patricia, urmată de Horace care trase pânza deasupra.

— E destul de confortabil, numai că nu prea avem aer. Ce facem acum, Miss Patricia?

— Ce face Algy?

Horace își îndreptă lanterna asupra lui Mr. Lomas-Cooper a cărei față era palidă; rana părea închisă din cauza apei sărate, căci bandajul nu era pătat de sânge. Algy zâmbi cu greutate.

— Mă simt încă foarte slab, dar îmi voi reveni repede când mă voi încălzi. Din cauza loviturii pe care am primit-o în cap, mă tem că o să mă apuc de piraterie.

Patricia se strânse cât putu mai mult, ca să-i facă loc să se întindă.

— Mă duc cu Horace în recunoaștere; până atunci poate te veisimți mai bine. E necesar să știu câți bandiți sunt și cum sunt repartizați pe bord, ca să putem să-i reducem la tăcere unul câte unul, fără să atragem atenția celorlalți. Mai sunt Bloem, Bittle și... Tigrul, care sunt cei mai primejdioși și trebuie să procedăm cu tactică.

— Trebuie să-i scoatem din luptă, pe măsură ce înaintăm, spuse Horace; plec eu întâi și vai de mama celui ce-l voi întâlni. Am o socoteală cu bandiții ăștia.

— Eu la fel, făcu Patricia liniștită, eu vreau să ies întâi.

Horace nu mai pierdu timpul cu discuția.

— Vom ieși împreună, iar eu stau la spatele dvs. Miss. Îl vom lăsa pe Mr. Lomas-Cooper să se restabilească, dacă vrea.

— Nu vă îngrijiți de mine, răspunse Algy, căutați voi însă animalul care m-a lovit așa de bine.

Patricia primi propunerea lui Horace; ieșiră afară din adăpost, pe care îl acoperiră din nou.

Horace spuse:

— Mr. Templar avea dreptate; nu par a fi numeroși. Trebuie să fie un singur mecanic și un singur bucătar. Miss, d-ta să te ocupi de stăpânul cocoșilor, trebuie să fie tare gras; iar eu îl iau pe seama mea pe mecanic.

— Bine, răspunse Patricia, repede, ne vom întâlni lângă salon.

— Miss, urcă-te pe scara asta, bucătăria trebuie să fie la capătul coridorului.

Se despărțiră. Horace luase asupra sa partea cea mai primejdioasă. Pentru a coborî spre mașini, trebuia să coboare o scară, ce era aproape de grupul care încărcă.

Imediat ce Patricia dispăru pe scară, Horace încălecă pe parapet stând suspendat deasupra mării. În timpul serviciului său activ, pe care-l făcuse la marină, valetul fusese admirat pentru exercițiile gimnastice ce le făcea. Alunecă de-a lungul parapetului fără zgomot, până când ghici după glasurile ce se auzeau, că era aproape de scara ce ducea la mașini. Se ridică puțin în sus și văzu o încărcătură care dispăru în cală. Auzi pe unul din cei doi oameni, întrebând:

— Ce a spus?

— Încă trei încărcături, răspunse celălalt.

— Să se grăbească, căpitanul nu mai are răbdare.

Horace se lăsă în jos și porni mai departe. Trebuia procedat repede, pentru că aveau numai trei încărcături de

făcut. Ajungând lângă scară dintr-o săritură ajunse pe trepte fără să fie zărit de cineva.

Ca să cobori trepte metalice e foarte greu, dar pentru Horace care era cu picioarele goale, treaba fu foarte ușoară. Ajungând în sala mașinilor, observă că mecanicul era aplecat asupra unui motor. Sculându-se repede să ia o cheie, pricepu situația. Scoase un strigăt care păru îngrozitor în mica sală, dar nu putea fi auzit de afară. Mecanicul duse mâna la buzunarul pantalonilor. Această secundă dădu însă răgaz lui Horace să se arunce spre el și să-l doboare. Horace se ridică și vru să plece dar îi veni o idee. Omul era de aceeași mărime cu el și nu-i fu greu să-i îmbrace pantalonii, cămașa albastră și șapca. Astfel îmbrăcat putea circula în voie pe vapor. Își vâră victima într-un dulap pentru instrumente și-l închise acolo. Dacă ar întâlni pe cineva, l-ar lua drept mecanic.

Se urca pe scară când auzi niște pași. Coborî din nou și se aplecă asupra unui motor.

— E în regulă tot, Joseph?

— De minune, răspunse Horace cu vocea înăbușită fără să ridice capul.

— Plecăm într-o oră. Fii gata.

— Prea bine.

— Voi suna îndată ce ultima încărcătură va fi pe bord; atunci vei da drumul la mașini.

Omul, desigur căpitanul, se urcă pe punte și zgomotul pașilor se pierdură în noapte. Horace respiră. Văzuse o ușă de fier îndărătul lui, care se deschidea probabil într-un rezervor. Auzi ușa deschizându-se și se plecă din nou asupra unui motor, făcându-se că cercetează o bujie. Omul care intrase nu vorbea. Horace distingea perfect zgomotul ușor al pașilor lui, dar această apropiere înceată îl neliniști. Horace își simți fruntea acoperită de o nădușeală rece.

Noul venit se apropia pas cu pas. Horace nu se mișcă. De-o dată, avu impresia că omul îl ia drept vrăjmaș și făcu o

săritură într-o parte. Lovitura care trebuia să-i zdrobească capul rămase fără rezultat. În clipa următoare omul care se aruncase asupra lui, îl strânse de gât.

„Nu e nimic mai distractiv pentru un aventurier, decât o piraterie inteligent organizată, sau jefuirea casei unui detectiv, când acesta are invitați o jumătate de duzină inspectori de la Scotland Yard“.

Astfel se gândea Patricia pe când mergea pe coridorul ce ducea la bucătărie.

Horace era ocupat să facă socoteala mecanicului, după care urma să sosească la întâlnire pe bord. Dacă Pat ar întârzia credinciosul servitor ar căuta-o, doborând în drum pe toți oamenii Tigrului, care i s-ar fi așezat în cale.

Patricia nu era însă lipsită de sensibilitate; nu uitase pe Simon, dar hotărâtă să învingă pe Tigru, n-avea timp pentru văicăreală.

Oamenii care fac parte din clasa bucătarilor de pe vapoare și pe care Horace îi numea „stăpânii cocoșilor” nu au nimic sălbatic în ei și acesta când auzi vocea metalică a Patriciei, nu strigă după ajutor.

— Măinile sus! strigă tânăra. Nu scoate niciun cuvânt, nici să nu deschizi gura, căci atunci voi crede că vrei să strigi și nu vei mai da un ban pe pielea d-tale.

Omul ținând un castron în mână, se întoarse încet.

Văzu o fată în costum de baie, al cărei păr scurt, ud de apa mării, se lipea de tâmple.

În altă ocazie, bucătarul, care era un cunoscător, ar fi admirat-o, dar în momentul de față ochii lui priveau revolverul îndreptat spre el.

— Nu e timp de așteptat. Măinile sus, repede!

Bucătarul ridică iute brațele și azvârli spre ea castronul ce-l ținea în mână.

Pat se plecă instinctiv; castronul se lovi de perete și se sparse în bucăți. Tânăra îl văzu repezindu-se și apăsă pe

trăgaci de două ori, așteptând să audă dubla explozie. Își aduse aminte în această fracțiune de secundă de teaca impermeabilă de care-i vorbise Sfântul, și pe care ea uitase să o ia.

Drumul prin apă udase proiectilele care nu mai luau foc. Omul se aruncă asupra ei.

Pat, cu toată forța, îl lovi cu patul armei între ochi și bucătarul căzu grămadă.

Neliniștită din cauza zgomotului, rămase nemișcată. Dar nu se auzi nicio mișcare.

Lupta cu bucătarul o duse până în coridor și trebui să-l tragă în bucătărie, închise ușa cu cheia și se pregătea și se suie pe pasarelă.

Căpitanul era probabil singur, numai dacă Bloem, Bittle sau Tigrul nu supravegheau încărcarea aurului. Dacă ar fi avut măcar o armă, nu s-ar fi temut de ei. Pat înaintă pe coridor și era să strige de bucurie când zări o panoplie încărcată cu arme diferite. Luând două din ele, le încarcă cu gloanțele ce le găsi în cutii mai jos de placardă. Apoi porni în susul coridorului pe unde trebuia să ajungă probabil în salon. La dreapta, în întuneric era o scară care ducea în cabina de pe punte.

Pat urcă scara care ducea pe pasarelă. Acolo, erau două cabine dintre care una era fără îndoială a Tigrului.

Patricia zări un om singur rezemat de parapet, la tribord, privind spre insulă. Lumina lunii îi făcea să strălucească galoanele de aur de pe manșeta hainei. Chipiul cu banda aurită, era pus pe ceafă. Fuma din pipă. Mr. Maggs – căpitanul – simți deodată un obiect tare apăsându-l în spate.

— Sus mâinile!

Glasul șoptit dar amenințător, îl făcu pe Mr. Maggs să asculte.

O mână îi scotoci în buzunar și îi scoase revolverul.

— Poți să te întorci, continuă vocea.

Mr. Maggs se învârti pe călcâie și rămase cu gura căscată văzând-o pe Pat.

— Nebună mică, făcu el revenindu-i și curajul. Să mă faci tu pe mine să ridic mâinile!

Lasă brațele în jos, dar cele două revolvere se ridicară ținându-l; mâinile care le ținea nu tremurau și căpitanul nu văzu niciun fel de frică pe fața ei. Citi sentința de moarte în ochii tinerei fete și... ridică mâinile.

— Coboară înaintea mea, spuse Pat, și nu încerca s-o ștergi sau să strigi. Lupta va începe pe bord acum sau mai târziu și nu-mi pasă dacă vei fi cel dintâi care va cade.

Maggs ascultă. Era prea bătrân în meserie să nu ghicească un bluff, dar deoarece această bucațică de fată vorbea serios, coborî. Pat venea în urma lui. Jos, căpitanul simți din nou revolverul apăsându-l în spate.

— Unde este Tigrul? întrebă ea.

— Asta nu prea știu. Tigrul nu va pleca cu noi; ceilalți poate să știe ceva de el; dar și ei au venit singuri. Întrebă-l mai bine pe Bittle.

— Unde e?

— Sus, în cabina din stânga.

— Treci înainte, spuse ea.

Văzându-l hotărât, Pat înțelese că mințise, crezând că ea vrea să intre în cabina din dreapta, unde probabil se afla Bittle și ceilalți.

Căpitanul vru să deschidă ușa. Pat îl opri.

— Intră întâi d-ta și lasă ușa deschisă. Dacă încerci o închizi trag.

Maggs dădu din cap afirmativ. Pat îl urmă și închise ușa cu piciorul. Cabina era goală.

Ce să facă acum? Ea nu era Simon, și pentru că omul era voinic, nici nu putea să-l lege bine. Să-l lase în cabină?

Ar fi dat alarma.

Cu un gest rapid apucă revolverul de țeavă și-l lovi în ceafă cu toată forța.

Pat îl privi tremurând pe căpitan, căzut jos.

Să lovească un om pe la spate nu intra în regulile luptei cinstite. Patriciei îi fu frică că l-a omorât dar observă că respiră încă.

„Acum e rândul tău, Bittle!” murmură ea.

Închise ușa cu cheia pe care o puse într-un loc, unde o putea găsi ușor și trecu la cealaltă cabină pe care o deschise brusc. Mica încăpere era în întuneric. Pipăind, găsi comutatorul și făcu lumină; camera era goală. Zări o valiză deschisă pe pat și îmbrăcămintea răvășită.

Mirosul de tutun, venea de la o țigară aprinsă, lăsată pe scrumieră.

De ce și-a lăsat țigara Bittle?

Pat avu impresia unei amenințări, a unui pericol.

Bittle se va întoarce? Să lase lumina aprinsă?

Întoarse comutatorul și făcu întuneric.

Întorcându-se, îl văzu lângă ea. Înainte de a putea face vreo mișcare Bittle, o apucă de mâini și-i luă cele două revolve.

CAPITOLUL XVII

UNDE SFÂNTUL ÎNVIE ȘI BITTLE TREMURĂ

Bittle închise ușa cabinei și aprinse lumina

— Să vedem și noi pe frumoasa necunoscută, rânji el.

Nu avea haină pe el. Gulerul cămășii era scos și acesta îl făcea de nerecunoscut. John Bittle era unui din acei oameni care nu sunt suportabili decât bine îmbrăcați. Fața roșie nu mai avea aerul binevoitor de mai înainte. Rezemat de ușă și cu brațele încrucișate o privea pe Pat din cap până-n picioare. Capetele celor două revolve ieșeau din buzunarele pantalonilor.

— Ei! făcu el cu vocea aspră, d-ta ești, dragă Miss Holm? Iartă-mi surpriza, dar n-aș fi crezut ca o fată bine crescută să facă așa ceva!

— Nici eu n-aș fi crezut să întâlnesc pe Sir John Bittle într-o tovărășie așa de proastă.

Acesta ridică capul.

— Sir John Bittle trăiește, dar eu i-am împrumutat titlul ca să dau cu praf în ochii locuitorilor din Baycombe. De aici înainte sunt simplu: John Bittle.

— Sunt încântată că te mulțumești cu așa puțin

Pat răspundea cu îndrăzneală, ca Bittle să nu creadă că o intimidează; în fundul sufletului ei însă simțea o frică grozavă. Bittle era stăpân pe situație, și ea știa aceasta.

— Acum trebuie să te resemnezi căci altfel viața d-tale ar deveni insuportabilă. Îți fac o ofertă și n-ai de ales. De aceea îți mulțumesc că ai venit să mă întâlnești pe vapor, atunci când crezusem că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Aceasta e ceea ce gândești d-ta.

— Să nu mai discutăm, n-am timp. Ne vom căsători astă seară. Maggs – căpitanul – poate să ne cunune. Îți spun însă că dacă nu aș fi eu aici, Maggs s-ar răzbuna cumplit. Dar eu

te voi apăra. În schimb, cred că vei fi supusă și credincioasă.

— Mai bine prefer moartea! murmură Pat.

— Nu, nu strigă Bittle așa de sălbatic, că tânăra fată se cutremură.

Pat luă o manta aruncată pe un scaun, și o puse peste costumul de baie.

— Tocmai ieșeam din cabină, continuă Bittle, când îl împingeai pe Maggs alături. Îmi închipuiam că vrei să-mi ceri un interviu și mie. Vreau numai să evit de a mă găsi într-o situare de inferioritate, ceea ce ar fi jignit mult titlul meu de „domn și stăpân”

— Atunci când îți vei alege nevasta, răspunse Pat, să pleci departe, în cealaltă parte a pământului, și să fi fericit că mai trăiești.

Bittle rânji.

— Ești răutăcioasă, dar te voi dresa eu.

— O să faci ceea ce-ți va ordona Tigrul. Unde este? Vreau să-l văd.

Bittle izbucni în râs.

— Eu sunt Tigrul!

Pat îl privi cu dispreț.

— Voi crede numai atunci când tigrii se vor transforma în pisici sau... șoareci.

— Vom vedea noi. Acum trebuie să plec. Încărcatul e gata și trebuie să plecăm. Sper că nu l-ai înfundat prea rău pe Maggs.

— Nu destul, căci mi-e frică să nu-și revină.

— Secundul îi va ține locul, spuse Bittle. La revedere... Patricia.

Rămase singură tânăra auzi cheia întorcându-se în broască și pe Bittle îndepărtându-se.

Pat nu știa cât e ceasul; îl lăsase la fortăreață.

Căută e armă, dar nu găsi. Ferăstruica era prea mică, pentru a fugi.

Se așeză pe pat și rămase pe gânduri.

Horace trebuia să fie încă liber, pentru că niciun zgomot sau strigăt nu se auzise pe vapor. El o căuta, desigur. Dacă Horace ar găsi-o ce-ar face? Ar fi fost greu să o elibereze fără să facă zgomot. Sau ar putea să-i strecoare o armă? Ce făcea Algy? Succesul expediției lor fusese serios compromis, și Pat se gândi la o intervenție miraculoasă care le-ar reda victoria...

Vaporul începu să vibreze din încheieturi. Nu pricepu ce este la început dar în curând își dădu seama că motoarele se pusese în mișcare. Pat privi pe fereastră; doi oameni stăteau în picioare de pază. Se auzi un ordin, poruncind ridicarea ancorei. Apoi, auzi doi oameni apropiindu-se de cabina ei și pe Bittle strigând.

— Gata?

— Da.

Vibrațiile vaporului se măriră. Pat văzu coasta rămânând în urmă și observă că yachtul își lua viteză. În cele din urmă nu mai văzu decât orizontul.

Tigrul își ducea prada, spre locuri mai sigure.

Patricia se așeză pe pat cugetând la amărăciunea înfrângerii.

Bittle se îndreptă spre cabina căpitanului și bătu la ușă strigându-l pe Maggs, de mai multe ori, fără să i se răspundă. Apoi, îl auzi apropiindu-se de ușa cabinei ei, pe care o deschise.

— Mereu încrezătoare?

— Mereu.

— Nu-ți servește la nimic. Știi că Templar e mort?...

— Da, Mr. Templar e mort, dar lupta continuă. Și eu pot să mor, dar sunt alții. Nu vei fi liniștit cât timp sunt legi și oameni care le îndeplinesc.

— Crezi că mă sperii așa ușor? Dacă vrei, vino mai bine să vezi pentru ultima oară coasta Angliei. Un singur om periculos mai era; servitorul lui Templar, dar la ora aceasta

trebuie să fie mort. Cine te va ajuta?

— Când l-ați ucis pe Horace? Era teafăr când l-am părăsit.

Pat se temea ca bietul valet să nu fi fost omorât pe bord.

— Atacul fortăreței a fost hotărât pentru două dimineața. Oamenii pe care i-am lăsat acolo, au primit ordinul să-l omoare pe Horace...

— Dă-mi te rog, o țigară, îl întrerupse ea.

Bittle îi întinse tabachera și privi cum degetele ei pipăia țigara. Măinile nu-i tremurau.

— Aprinde-mi-o, te rog.

Pat își aplecă capul pe spate și aspiră câteva fumuri.

— Ai aranjat și moartea lui Carn?

— Carn? Dobitocul acela? Pentru ce?

— Inspectorul Carn de la Scotland Yard. Acest dobitoc a plecat la Ilfracombe azi după masă. Fără îndoială n-o fi ajuns la timp, dar această întârziere n-are nicio importanță: înainte de a se lumina de ziuă, torpiloarele din Atlantic, vor fi pe urma d-tale.

Fata vorbea încet și liniștit. Bittle ghici că nu minte și o privi câteva secunde fix, fără ca Pat să plece ochii.

— Carn e detectiv, ești sigură? șopti Bittle cu vocea răgușită.

— Da. Dacă Tigrul – acest dobitoc – a trăit aproape de elfără teamă, înseamnă că nu e tare.

Bittle păli și Pat avu impresia că vrea să se arunce asupra ei. O ură de moarte i se citea în ochi; dar se stăpâni.

— Îți mulțumesc. Știrea e importantă. Ești însă în mâna mea și rămâi zălog. Ne vei salva pe toți scumpa mea.

— Nici măcar un deget nu voi ridica pentru voi, răspunse Pat.

— Lasă că o să-ți schimbi părerea, rânji ei amenințător.

Bittle deschise ușa cu violență.

— Bloem! strigă el.

Așteptă un moment, apoi răcni din nou.

— Bloem! Bloem! Căutați-l pe Mr. Bloem numaidecât.

Se întoarse din nou spre Pat.

— Draga mea, ai să regreti mult, că nu mi-ai primit propunerea de aseară.

— Furia d-tale va fi una dintre cele mai frumoase amintiri.

— Cele din urmă amintiri... murmură Bittle.

Rezemat de ușă, cu brațele încrucișate, banditul o privea cu ură.

Pat îi întoarse spatele.

Timpul trecea și Bittle înjura ca un birjar. În sfârșit, se auzi o bătaie la ușă. Intră un marinar.

— Ei, ce este?

— Nu găsim pe Mr. Bloem.

— Nu-l găsiți? Vaporul doar nu-i mare. Ce vreți să spuneți?

— Adevărul. L-am căutat peste tot, Abbot și eu; Mr. Bloem nu e pe bord.

— Mr. Bloem este aici! răcni Bittle. Căutați-l bine și nu mai veniți fără el.

Pe neașteptate un glas metalic îl făcu pe Bittle să tremure iar pe Pat să sară ca arsă cu inima bătând îngrozitor.

— Încetișor, Bittle!

Acesta tresări ca lovit de-o teroare superstițioasă, Pat se îndreptă spre ușă, dar banditul o apucă și o azvârli de perete.

— Pat, strigă vesel vocea, Pat cum merge treaba?

— Bine, Sfântule, tu ești?

— Desigur.

Bittle scoase din buzunar cele două revolve.

— Omorâți-l, strigă el; nu stați ca momăile! Luați-vă arme! O sută de lire celui care-l va prinde.

Râsul lui Simon se auzi din nou.

— Ești zgârcit, Bittle, nu vrei să mărești recompensa?

Abia atunci îl văzu Patricia, cățarat pe parapet cu doi oameni lângă el. Crezu mai întâi că al treilea e Algy, dar zări

că omul era îmbrăcat complet. Se auzi fuga a patru marinari înarmați cu puști.

— Ușurel, le strigă Sfântul. Bittle vezi că oamenii tăi să ia seama, în sacul care ne apără se află scumpul tău prieten Bloem.

— Stați! strigă Bittle. Apucând-o pe Pat în brațe o trase afară din cabină, pe puntea luminată de lună, ca Simon să o vadă.

— Templar! strigă el, dacă nu te predai, o ucid sub ochii tăi. Îți dau trei minute de gândit.

CAPITOLUL XVIII

UNDE APARE TIGRUL ÎN CARNE ȘI OASE

Trei minute mai târziu, Simon și Horace intrau în salon, bine păziți. Patricia nu se afla acolo.

— Bună seara, Bittle, drăguțule, spuse vesel Simon. Ce surpriză plăcută! Stai jos și să vorbim.

Bittle râse.

— Toți facem greșeli, dar n-aș fi crezut să uiți că noi o avem pe Miss Holm.

— Sper să uiți de prezența ei, dar ai dreptate, toți facem greșeli. Cele mai multe sunt însă reparabile.

— Nu toate! făcu Bittle. Am făcut greșeala să te cred mort, dar va fi îndreptată, deoarece din acest moment ești un om mort, Templar.

Sfântul se uită de jur împrejur.

— Nu e rău, dar îmi făceam altă idee de rai. De altfel - și el privi pe cei șase marinari înarmați până în dinți - nici aceștia n-au aerul de îngeri. Cu atât mai puțin, d-ta. Poate din greșeală sunt în iad!

Dar Bittle era sigur de reușită, astfel că nepăsarea lui Simon nu-l neliniști.

— L-ați căutat? Îi întrebă pe marinari.

— Mi-am predat arma când au pus mâna pe mine, răspunse Sfântul.

— Dar ți-ai păstrat cuțitul. Te cunosc eu!

După ce îi luă cuțitul, prins de antebrăț, îl caută mai amănunțit și-i găsiră și pe celalalt, de la picior.

— Nu vreau să mă expun la nimic, Templar, spuse Bittle satisfăcut.

— Poți să-mi dai înapoi port-țigaretul. Cuțitele n-au valoarea lui, căci e de argint și l-am câștigat în 1913.

Bittle îl cercetă cu atenție și-l înapoie. Acesta se întoarse

pe neașteptate și făcu doi pași spre oamenii care îl păzeau. Marinarii tresăriră. Sfântul izbucni în râs.

— Nu prea sunt voinici. Sunt dezarmat, pe când ei sunt un fel de arsenal ambulant. Cu toate astea le e frică.

Simon se așază în fața unuia din ei, și-l apucă de nas strângându-l, iar altuia îi dădu câțiva pumni.

Bittle ridică revolverul. Sfântul râse cu poftă și ridică mâinile.

— Prietene, spuse el, e numai o demonstrație morală.

— Aduceți o funie să-l legăm.

Se aduse o frânghie solidă cu care-i legară mâinile la spate. Marinarul, care-și cunoștea meseria, strângea vârtos, căci era cel pe care Simon îl apucase de nas. Funia îi însângerase mâinile, dar Simon zâmbea.

— Vezi să n-o rupi, șopti el marinarului.

Omul îngenunche să-i lege și picioarele, dar Templar îi dădu o lovitură în față, care-l aruncă pe podea.

— Dacă nu te supără, vreau să stau jos, spuse Simon și străbătând salonul cu nepăsare se așază pe unul din fotolii.

Acolo, îl lasă pe marinar să-i lege picioarele cu aceeași brutalitate.

După ce se ridică, omul îl lovi peste gură și peste față. Simon nu clinti.

— Te felicit, murmură Templar. Ești primul care a îndrăznit să mă lovească. Înainte de a se lumina de ziuă vei fi al treisprezecelea om pe care-l voi ucide.

— Destul! strigă Bittle marinarului care voia săreînceapă. Legați pe Horace!

Valetul strânse pumnii și se pregătea de apărare.

— Numai sa încercați! spuse el.

Horace era solid și curajos, dar nu putu să lovească decât de vreo doua ori, înainte ca banda să-l trântască la pământ și să-l lege.

Apoi Bittle trimise pe unul din ei s-o aducă pe Patricia.

Fata intra în salon semeață. Când văzu însă pe Templar

legat și cu fața vânată, își pierdu calmul.

— Simon! gemu ea.

Pat făcu doi pași spre el, dar doi marinari o opriră peloc.

— Încet, fetiță dragă, spuse Sfântul, stai departe de ei. N-am nimic, când te gândești la starea în care se va găsi cel ce m-a lovit. Acum, Pat, draga mea, ascultă liniștită discursul pe care prietenul nostru Bittle, îl va pronunța cu ocazia triumfului. Moare de bucurie, îl văd după buboiul care-i ține loc de figura.

— Sper să recunoști, răspunse Bittlenebăgând în seama insulta, că am dreptate să mă bucur, judecând după felul în care s-a terminat rivalitatea noastră.

— S-a terminat? îl întrerupse Simon, dar eu nici n-am început.

— În cazul acesta, șansele d-tale sunt minime. Ai avut dreptate când ai spus că vreau să-ți comunic viitorul d-tale. Dar sunt convins că doi din oamenii noștri, care sunt pe bord, s-ar supăra dacă aș vorbi fără ca ei să fie de față.

Și se întoarse spre unul din oamenii săi.

— Lambert, du-te de vezi dacă Mr. Bloem și Mr. Maggs pot veni aici.

Omul părăsi salonul, iar Bittle se întoarse spre Simon.

— Poate vrei să ne povestești, cum ai scăpat?

— E foarte simplu, răspunse Sfântul zâmbind; când eram copil, o vrăjitoare m-a învățat secretele ei. După ani întregi de antrenament, de renunțări, de rugăciuni și posturi, am reușit să-mi fac corpul inatacabil sub acțiunea unei voințe concentrate. Pot dar, după voința mea, să plutesc în aer, și aceasta explică faptul căam ieșit repede din puț. Dar, văd că nu ești convins.

— Prostii, făcu Bittle plictisit, nu prea e distractiv.

— Dar mădistrează în schimb pe mine, răspunse Simon care se pregătea săreînceapă povestea, când intra Bloem și cu Maggs.

Cei doi bandiți, scuturați zdravăn, se învioraseră cu o

baie rece; dovada era părul lipit și hainele umede. Mai mult încă, Bloem avea în frunte un cucui, care avea toate culorile curcubeului. Sud-africanul se uită la Simon cu ură.

— Buna ziua, Mr. Bloem, spuse Simon cu vocea tărăgănată.

Apoi întorcându-se spre Bittle îl întreabă:

— D-le Președinte, cine e celalalt zâmbitor invitat?

— Căpitanul nostru, Mr. Maggs, răspunse Bittle; Miss Holm îl cunoaște, l-a ciomăgit acum câțva timp.

— Bravo! strigă Simon. Te-a atins bine Maggie, sau așa e figura ta, urâtă?

— Mă numesc Maggs, răspunse căpitanul.

— Te voi numi Maggie, e mai frumos. De altfel n-am avut intenția să te supăr, când ți-am vorbit de figura d-tale: e foarte dulce și-mi amintește pe aceea a unui bou din Baycombe.

Mr. Maggs îi întoarse spatele și se îndrepta spre Pat. Simon păli, iar vinele i se umflară în forțarea ce o făcea sărupălegăturile.

Căpitanul apucăbărbia fetei între degetele lui groase și se apleca spre ea amenințător.

— Puteai să mă omori, lovindu-mă așa de tare, dar îți vei cere iertare...

— Stai jos Maggs, strigă Bittle amenințător.

Mormăind, căpitanul se așează pe un scaun, fără să înceteze de a o privi pe Patricia. Bloem se așezase și el.

Sfântul ședea pe un fotoliu turnant din capătul mesei.

Bittle rămase câteva minute liniștit, în timp ce marinarii se aliniară lângă zid.

O atmosferă de ură și cruzime plutea în aer.

În picioare, la celalalt capăt al mesei, Bittle era încântat de efectul ce-l va produce intervenția lui.

— În momentul în care iau cuvântul pentru a mulțumi consiliului de administrație... încep Sfântul cu vocea batjocoritoare.

Această glumă rupse tensiunea care domnea în salon. Pat zâmbi.

— Cam seamănă a melodramă, spuse ea lui Simon. Și cu toate acestea lui Mr. Bittle nu-i plac situațiile teatrale.

— Nu pot să le sufăr, dar momentul e excepțional. Acest om – Simon Templar – s-a amestecat în afacerile noastre. Mulțumită unei minuni, a scăpat din capcanele pe care i le-am întins. Cred ca niciunul din dvs. nu e dispus să-l părtinească. Acest om e un pericol pentru noi. Cred că exprim dorința tuturor, declarând că trebuie să moară.

Își privi tovarășii pe rând. Se auzi un murmur de aprobare.

—Votăm deci moartea! rosti încet Bittle, cu ochii sclipitori.

— Ce drăguț din partea voastră! exclamă Sfântul.

— Cât îl privește pe valetul lui Templar și el trebuie să moară. Iar în ceea ce o privește pe Patricia Holm, sunt hotărât să mă însor cu ea imediat ce Templar și Horace vor fi executați. Maggs va celebra cununia.

Bittle luă un revolver de pe masă.

— Dacă vreunul din voi – inclusiv Maggs – are ceva de spus, săvorbească.

Nimeni nu mișcă.

— Sunt foarte surprins, rânji Bittle, că neînvinsul Mr. Templar, n-a protestat când a auzit soarta ce-i este rezervată.

Simon căscă.

— Înainte de a muri, vreau să vă povestesc istoria unui oarecare Mr. Carn, pseudo-medic și inspector la Scotland-Yard...

— Patricia, îl întrerupse Bittle, m-a pus la curent. Deci pot să te asigur, că voi întrebuința același mijloc contra lui Carn, pe care l-am întrebuințat și cu tine. Nici el nu va îndrăzni să tragă asupra lui Miss Holm.

— Eu nu cred! spuse Simon calm și nu dau un ban pe pielea voastră.

Bittle înălță din umeri și făcu semn unui marinar.

— Să începem cu valetul! hotărî el.

Omul, indicat să tragă, ridică încet revolverul.

— Stați puțin!

Simon vorbise încet, dar cu ton poruncitor.

Marinarul lăsa brațul în jos.

Bittle se întoarse spre el.

— Ai să spui ceva înainte de execuție? întrebă el cu ironie.

Poate vrei să-mi ceri iertare în genunchi? Inutil. Dar să spun drept, m-ar distra grozav, spectacolul acesta.

— Așteaptă mult și bine! murmură Simon.

Reușise să-și scoată port-țigaretul și încet tăiase sfoara care-i lega mâinile, iar acum încerca să-și dezlege picioarele pe sub fotoliu.

— Vedeți, făcu el cu nepăsare, toți facem greșeli, dar d-ta ai făcut trei foarte mari. Înțelegeți, Bittle, drăguțule, eu am prevăzut și aranjat întrevederea noastră pentru distracția mea personală. Ce spui?

— Îți voi spune părerea mea, după ce vei vorbi.

Totuși Sfântul nu se grăbea.

— Vei înțelege mai bine, reluă Simon, că am dreptul sățin un discurs, când îți voi explica cum, în afacerea asta, eu am devenit acționarul cel mai important. Stai și ascultă-mă. Noi suntem reuniți aici, întocmai ca membrii unei fericite familii și exact în condițiile pe care le-am prevăzut. Adevărat, am riscat mult, dar era necesar pentru a perfecta punerea în scenă. De altfel, era și o chestie de timp, și a trebuit să las sătreacă vremea necesară, înainte de a pune totul la punct. Timpul care trebuia a trecut și o să încep.

Simon se întrerupse, privind pe Bittle și Bloem zâmbind.

— Unde este Harry le Duc? întrebă el.

DacăTemplar ar fi aruncat o bomba la picioarele lor, n-ar fi avut mai mare efect.

Cei doi oameni se priviră neliniștiți: bănuielile și teama se citeau lămurit pe figurile lor.

Sfântul, răsturnat în fotoliu, zâmbea mereu; tăiase și ultima bucățică de frânghie care-i lega picioarele. Pe neașteptate, furtuna izbucni. Bittle puse mâna pe umărul lui Bloem.

— Unde e Harry? strigă el.

Sud-africanul se ridica în picioare, dând la o parte mâna lui Bittle.

— Lasă-mă în pace! striga el, nu-i greșeala mea, căci nu mi-ai spus nimic. Erai grăbit să ții discursul, și eu singur n-am avut vreme...

Se întrerupse și privi spre Simon.

— Acest nemernic, continuă el, m-a atacat când duceam o tava lui Harry. O fi intrat în cabină.

Bittle sări asupra lui Bloem și acesta fugi într-un colț al salonului, pentru a se feri de furia lui.

— Cercetați imediat tot vaporul! strigă Bittle. Dați fuga, toți...

— Pentru ce? întrebă Simon. E de prisos. Dacă vreți să-l găsiți pe Harry întoarceți-vă la Baycombe.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bittle cu vocea răgușită.

— Aceasta înseamnă că după păruiala lui Bloem, am găsit în cabină pe Harry le Duc, *alias* Agatha Girton. Am stat mult de vorbă și mi-a povestit cum Agatha Girton murise la Hyeres, cum i-a luat identitatea și cum a aflat Tigru. Nu înțeleg cum acesta nu s-a mulțumit cu aurul Băncii americane și l-a escrocat pe Harry de averea lui Miss Girton. Harry le Duc a devenit furios și nu e bine când îl superi. A încercat să-l omoare pe Tigru, care și-a dat seama de greșeala făcută și s-a hotărât să-l aducă pe bord, iar când vor fi pe mare să-l arunce la fund, legat cu pietre de picioare. Este un mijloc minunat de a scăpa de cadavrul victimei. Harry mi-a spus multe despre Tigru și banda sa. În schimb i-am spus și eu ce știam. Ne-am părăsit strângându-ne mâna; Harry a încercat să-o salveze pe

Patricia la care ținea foarte mult. Acum este la Baycombe și este ocupat să scrie o scrisoare lui Carn. Astfel dragă Bittle vei fi așteptat la intrarea în portul Capetown iar mina din Deeps va fi supravegheată, în cazul când veți încerca să sosiți prin altă parte.

Bittle merse spre Sfânt și-i puse revolverul în tâmplă.

— Încă o clipă, adaugă Simon.

Bittle ezita cu mâna pe trăgaci.

— Lasă-mă să-ți povestesc tot, poate o să-ți fie de folos. Să trecem la a doua greșală pe care ai făcut-o căci e cea mai importantă. Ar trebui să vorbească Horace, dar el îmi cedează locul. Horace l-a imobilizat pe mecanicul vaporului, și s-a îmbrăcat cu hainele lui. I-ai vorbit chiar de câteva ori, fără să bagi de seamă. Și eu era să mă înșel, deoarece era să-l strâng de gât, când am coborât la mașini. Noi doi am executat ordinele și am pus vasul în mișcare. Dar aceasta nu e destul...

Bittle coborâse brațul pe măsură ce Simon vorbea. El vedea că ceea ce spunea Sfântul era din ce în ce mai alarmant.

Simon zâmbea, având aerul ca minte, darnumaidecât ceva hotărâtor adevărit spuse lui. Ce o să mai spună? Din a treia greșeala ce catastrofa o să vină?

Simon privi în zare prin una din ferestruici și deodată observa ceva care îi produse o mare mulțumire, încât era să izbucnească într-un hohot de râs. Dar, se stăpâni și continuă.

— Horace a servit mult timp în marina militară și mi-a fost de mare folos. Am demontat pompele și am azvârlit în mare piesele mai importante, apoi am deschis trapele din cală. Nu cunosc bine numele acestor lucruri nautice, dar Maggie o să-ți spună despre ce e vorba. În sfârșit apa va năpădi în cală și chiar îmi pare că vaporul și-a micșorat viteza. Duceți-vă să vedeți.

La aceste vorbe, năvăliră cu toți pe punte. Bittle cu

revolverul în mână, își făcea drum.

Vaporul își pierduse aproape toata viteza și se înclina la tribord.

— Aurul! bâlbâia Bloem! Aurul! Bittle, dă ordin oamenilor să-l încarce în șalupe.

— Imbecilule! bombăni celalalt care-și găsisese calmul, și ai cărui ochi, străluceau de furie.

Cu privirea sticloasă ridică cele două revolve.

— Ți-ai făcut de cap Templar, rânji el, dar nu te vei bucura de victorie.

Izbi nervos cu piciorul într-un marinar care-i sta în cale și continuă:

— Râzi, Templar, răcni el, e ultima dată.

Sfântul cu capul pe spate, râdea de-a binelea.

— Sus mâinile, Bittle!

Glasul se auzise ca o lovitură de bici.

Bittle se întoarse și văzând în prag pe omul care vorbise, dădu drumul revolverelor care căzură la pământ. Apoi se retrase într-un colț cu figura cenușie.

Algy făcu un pas înainte. În fiecare mână ținea câte un revolver de mare calibru. Banda toată se retrase îngrozită din drumul lui.

— Cred că toată lumea mă cunoaște aici! continua Mr. Lomas-Cooper cu aceeași voce metalică.

Fața Patriciei arăta o mirare fără margini.

— Eu sunt Tigrul! făcu el.

CAPITOLUL XIX

UNDE SFÂRȘITUL E TOTDEAUNA FERICIT

— A spus bine Bittle, Mr. Templar, ai câștigat aurul, îl vei lua, eu nu-ți port pică; nici nu te ucid cum a vrut să facă el căci e de prisos. Eram mulțumit de victorie, dacă cei care mă ajutau nu m-ar fi trădat. Totul e pierdut, soarta este împotriva mea și eu sunt obosit, așa de obosit...

Își trecu mina pe fata. Tigrul părea că suferă grozav și Sfântul îl admira pe omul care fără să murmure ceva, primea prăbușirea cu sânge rece.

— Dar voi... reluă Algy cu fața spre banda sa, voi trădători perfizi, veți plăti. Pe mal, unul din voi n-a ezitat să tragă în mine din umbră. Glonțul m-a atins puțin, dar pentru a fi sigur că nu mă scol, trădătorul mi-a tras alt glonț în piept. L-am găsit mai târziu, strivit de cămașa de metal pe care o port. Am venit pe bord cu Miss Holm, hotărât să vă iau aurul. Din nenorocire eram slăbit și am ajuns aici ca să aud discursul lui Bittle și pe Templar care-și bătea joc de voi.

Își freca încă odată fruntea, cu un aer obosit.

— Ne scufundăm încet, continua el. Aveți timp să dați drumul șalupelor în mare: voi echipajul, care ați ascultat de ordinele celor trei oameni, nu vreau să vă mai văd. Plecați.

Marinarii schimbă câteva priviri, nevenindu-le să creadă în iertarea lui. Algy făcu un pas în lături, lăsându-le liberă ieșirea. În liniște, pe furiș, trecură unul după altul, pierzându-se în noapte.

Sfântul se sculă și-și întinse brațele: bucățile de frânghie căzură pe jos.

— Am prevăzut o ultima scenă foarte mișcătoare, cu schimbare de acțiune, spuse el.

Apoi privi spre Tigru și zâmbi.

— Te felicit, Algy. Pot să-l eliberez pe Horace?

— Desigur.

Simon se duse spre Bittle și-și luă din buzunarul lui cele două cuțite. Își eliberă servitorul, apoi se apropie de Patricia și o sărută. Cu nervii destinși, ea se agăță de el, ca un copil, și începu să plângă.

— Mr. Templar, spuse Tigrul, poți să pleci cu prietenii d-tale. Eu rămân, am de aranjat socotelile cu ai mei.

Simon îi făcu semn lui Horace să plece cu Patricia.

— Vin imediat și eu, le spuse el.

Algy luă mâna Patriciei.

— Nu-ți cer să mă ierți, murmură el. Sunt fericit că am fost împiedicat să-ți fac rău. Sunt un criminal, dar d-ta ești singura femeie pe care am iubit-o.

După ce plecă Patricia, se întoarse spre Simon:

— Îmi dai voie să-ți strâng mâna?

— Cu multă plăcere, răspunse Simon întinzându-i mâna.

Clac!

Glonțul trecu pe lângă brațul Sfântului, care văzu ochii lui Algy devenind deodată sticloși, apoi Tigrul se clătină și căzu.

Maggs și Bloem erau rezemați de perete; Bittle ținea în mână un revolver. Dintr-o mișcare, Sfântul se întoarse și *Bella* cuțitul lui nedespărțit spintecă aerul și se înfipse cu vârful în pumnul său.

Simon, în genunchi aproape de cadavrul Tigrului, ridică cele două revolve ale lui Algy.

— Laș și trădător până la sfârșit, Bittle! spuse Simon dar după trei luni vei fi spânzurat la Exeter!

Pe când vorbea, o lumină orbitoare, inundă vaporul.

Pe deasupra umerilor lui Templar, cei trei bandiți văzură pe mare, razele puternice a două proiectoare care luminau vasul.

— Iată-l pe Carn! murmură Sfântul, fără a pierde din vedere periculosul trio.

Horace și Pat reveniră atrași de detunătură.

— Tigrul e mort! făcu Templar dând cele două revolvere lui Horace.

Apoi ieși pe punte.

Vapoarele, care se apropiau de yacht – torpiloaredesigur– înaintau cu repeziciune.

— Iată sfârșitul aventurii, spuse Simon, petrecându-și brațul peste umerii Patriciei; dar mulțumită Domnului, începe alta.

Yacht-ul începu să se încline serios la tribord, și erau nevoiți să se sprijine de parapet.

Simon alergă îndărăt, și dispăru pe scară. Când pătrunse în salon, Horace cu coatele pe masă, îi ținea la respect pe cei trei bandiți.

Simon le legă mâinile și picioarele, cu bucățica de frânghie rămasă pe jos, apoi îi târî pe punte. Yachtul nu mai înainta; torpiloarele se apropiau de ambele părți. Templar se urcă pe pasarelă și rămase în picioare, în lumina proiectoarelor. Numaidecât, Carn îl striga.

— Cum merg lucrurile?

— De minune! Trei prizonieri și cadavrul Tigrului.

Carn se urca pe scara de frânghie.

— Iată-mă, spuse el. Dar, văd că vă scufundați... Trebuie să vă luam pe unul din torpiloare.

— Nu ne înecam de loc, îl asigură Sfântul. Le-am spus bandiților că vaporul ia apă, dar nu e adevărat. Am golit euși Horace, balastul de la babord și l-am umplut pe cel de la tribord, acționând pompele automate. Vaporul își va recăpăta echilibrul, căci am pus toate la punct.

Se îndreptară spre salon și Simon îi povesti tot ce se întâmplase.

— Aș fi putut să ajung prea târziu, făcu detectivul. Te felicit.

— Ce rol a jucat Lapping în această afacere? îl întreba Patricia.

Și îi istorisi întrevederea cu el.

— Lapping cunoștea intențiile mele, răspunse Carn, și eu i-am spus că și Sfântul e pe urmele Tigrului. El și-a închipuit că te-a trimis Templar să afli ceva amănunte.

Simon nu vorbi de Harry le Duc; acesta îi spusese când l-a părăsit, că vrea să uite trecutul.

— Îi vei spune lui Lapping ca Harry le Duc nu va încerca să se răzbune.

Inspectorul deschise ochii mari, dar Templar nu mai vorbi nimic.

— Suntem cu toți mulțumiți spuse vesel Sfântul; d-ta îi ai pe criminali, iar eu aurul.

— Uitasem aurul, făcu Carn.

— Eu nu uitasem. Suntem chit, doctore. Vreau să redau tezaurul proprietarilor lui. Mă cunoști Carn; voi îndrepta vaporul spre New York spre a-mi primi recompensa. Vreau să mă retrag din afaceri. Îți las onoarea de a aresta banda.

— Miss Holm te întovărășește, fără îndoială, spuse el.

— Am s-o întreb, și pornim numaidecât spre est. Un vapor cu motor e ușor de mânuit și Horace se pricepe. De altfel, America e mare și vom nimeri noi, undeva, pe coasta ei. Acolo vom lua un pilot. Bineînțeles, vom naviga numai ziua și străbaterea oceanului e lungă dar sunt alte luni de miere mai rele.

Unul din torpiloare plecase în căutarea șalupei care ducea echipajul; corpul lui Algy și cei trei prizonieri fura duși pe celalalt.

Carn părăsi yachtul ultimul.

— La revedere, Sfântule, călătorie bună.

— Domnul să te binecuvânteze, și să-ți ajute să umpli numeroase închisori, într-o cariera frumoasă, îi ură Sfântul, cu veselie.

Se știe că Horace luase obiceiul când își deștepta stăpânul și-i aducea ceaiul, să-l vestească totdeauna că ziua va fi frumoasă, în acea dimineață, credinciosul valet,

aducea din bucătărie, câte o ceașca de ceai în fiecare mână.

Se opri în fața unei cabine și puse ceaiul jos, pentru a bate în ușă. Acolo, rămase pe gânduri câteva clipe și se scărpină în bărbie. În cele din urmă se hotărî să nu mai bată. Luând cele două cești în mână se întoarse și dispăru în bucătărie.

Un singur lucru putea să răstoarne obiceiurile lui Horace!
Neprevăzutul!

SFÂRȘIT